

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เทพ
ราตรี
1

Little-hope เขียน

างเทมาหลูตันเซียนจื่อ (长毛卤蛋仙子) ภาพ

เทพราตรี 1

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

แดนสวรรค์ที่ใครๆ ต่างว่ากันว่าเป็นดินแดนที่แสนจะสงบสุขกลับเกิดเหตุการณ์ สะเทือนฟ้าสะเทือนดินครั้งใหญ่ และหลังการสิ้นสะเทือนที่วุ่นก็พลันตามมาด้วยความ โกลาหลอลหม่าน เนื่องด้วยสถานที่คุมขังเทพผู้ก่อกบฏคิดชิงบัลลังก์ประมุขสวรรค์ ได้พังทลายลง อีกทั้งท่ามกลางเศษซากปรักหักพังเหล่านั้นกลับไม่พบร่างของผู้ใดเลย... 'เทพราตรี' ผู้นั้นได้หายตัวไปเสียแล้ว!

แน่นอนว่าเรื่องนี้ย่อมไม่อาจวิธได้ เจกเขียนฮ่องเต้จึงต้องเรียกประชุมเหล่าเทพ เพื่อหารือในทันที ก่อนที่จักรพรรดิสวรรค์จะตัดสินใจมอบหมายให้ผู้ทีดำรงตำแหน่ง แม่ทัพสวรรค์กลับมารับภารกิจเร่งด่วนในครั้งนี้

หลังจากรับบัญชา 'ฮ่าวหรัน' ก็ลงมายังโลกมนุษย์ เพื่อตามจับตัวเทพราตรี กลับไปปรับโทษทัณฑ์ที่เคยก่อ แต่เมื่อพบเจอแล้วกลับเกิดความงุนงงสงสัยว่า ไฉนเทพที่ขึ้นชื่อเรื่องความชั่วช้าสามานย์ถึงได้แตกต่างจากเรื่องราวที่ถูกเล่าขานนัก เป็นไปได้หรือไม่ว่าเรื่องราวอันเป็นที่เลื่องลือซึ่งถูกพร่ำสอนกันมารุ่นต่อรุ่นนี้จะไม่ใช่ว่า เรื่องจริง?

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจวางใจได้อยู่ดี ฮ่าวหรันคงจะต้องใช้เวลาในการพิสูจน์ และจับตาต่อไป เอเวอร์วายจึงอยากขอเชิญชวนนักอ่านทุกท่านมาร่วมพิสูจน์ ไปด้วยกันว่า เรื่องเล่าที่ว่าเทพราตรีชั่วร้ายนักหนานั้นจะเป็นเรื่องจริงหรือไม่

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

* เทพราตรี (เย่เลิน)

เทพผู้เลื่องชื่อลือชาในเรื่องของความชั่วช้าสามานย์
เนื่องด้วยได้กระทำการก่อกรรม คิดชิงบัลลังก์จาก
เจ็กเซียนฮ่องเต้ผู้เป็นพี่ชายร่วมอุทร ปัจจุบันได้ถูกกักขัง
อยู่ในเจดีย์พิทักษ์ฟ้า คุกสวรรค์ ณ สุดเขตชายแดน
อันเปลี่ยวร้าง แต่ใครเล่าจะคาดคิดว่าแปดร้อยปีต่อมา
เทพผู้ชั่วช้าองค์นี้จะหลบหนีหนีหายไปจากที่คุมขัง
อันแสนแข็งแกร่งนี้เสียแล้ว

* ฮั่วหวั่น

เทพสงครามผู้ดำรงตำแหน่งแม่ทัพสวรรค์ รูปร่าง
หาใดเปรียบ มีผลงานเป็นที่ประจักษ์ หากแต่หวั่น
เย็นชาราวกับรูปปั้นน้ำแข็งเดินได้ก็มีปาน ได้รับคำสั่ง
จากเจ็กเซียนฮ่องเต้องค์ปัจจุบันให้ลงไปตามหาเทพราตรี
ที่หลบหนีไปยังภพมนุษย์ อันเป็นจุดเริ่มต้นของการที่
ได้รู้ว่าเทพผู้ขึ้นชื่อเรื่องความชั่วช้าของคือนั้น แท้จริงแล้ว
เป็นเช่นไรกันแน่

* ลั่วหยางสุ่ย

เด็กหนุ่มร่างจืดของเทพวารี อดีตเทพในปกครองของ
เทพราตรีซึ่งบังเอิญได้มาพบเจอกันบนโลกมนุษย์โดย
เทพราตรีได้เสนอตัวเป็นอาจารย์เพื่อที่จะช่วยฝึกฝนให้
เทพวารีได้รับพลังและความทรงจำในครั้งเก่าก่อน
กลับมาและหวนคืนสู่สวรรค์อีกครั้ง

* ลัวเพยเพย

เด็กสาวผู้ดังมาจากหมู่บ้านเล็กๆ ในแคว้นจีทีได้
บังเอิญมาเกี่ยวพันกับเหล่าเทพเจ้าผู้มีต้นกำเนิดที่
ไม่ธรรมดา จนกระทั่งจับพลัดจับผลูได้มาฝากตัวเป็น
ศิษย์ของเทพราตรี

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

ราตรีที่ 1

นามของข้าคือ 'เย่เสิน'

บนสรวงสวรรค์อันแสนสงบสุขและงดงาม มีเรื่องราวเรื่องหนึ่งที่กล่าวขานกันมาชั่วลูกชั่วหลานเกือบพันปี บอกเล่าถึงความชั่วช้าสามานย์ของเทพองค์หนึ่งที่มีตะบะและบุญบารมีแก่กล้าจนเหิมเกริมถึงขั้นก่อกบฏคิดชิงบัลลังก์กับเจ็กเซียนฮ่องเต้* องค์ก่อนซึ่งเป็นพี่น้องร่วมอุทร สร้างความเดือดร้อนไปทั่วทั้งภพ!

กล่าวสั้นๆ เพียงเท่านี้ บรรดาเทพเซียนที่เข้าท่อง เย็นทวน วนเวียนอยู่กับคำว่า 'ความดี' และ 'สร้างบุญบารมี' หรือ 'เมตตาอ่อนโยน' ก็มีอาจยอมรับความโหดร้ายป่าเถื่อนของเทพองค์นั้นได้ ต่างวิพากษ์วิจารณ์กันไปต่างๆ นานา ยิ่งวันเวลาผันเปลี่ยนไปเรื่อยๆ เรื่องราวก็ยิ่งซับซ้อนขยายจนมีอาจจุดรั้งได้

จากแรกเริ่มเพียงแค่ก่อกบฏ ร้อยปีต่อมากลายเป็นก่อสงคราม ห้าร้อยปีต่อมากลายเป็นฆ่าล้างเผ่าพันธุ์แปดร้อยปีต่อมากลายเป็นผู้ทำลายล้างสามภพ วิศวกรรมที่เสริมเติมแต่งมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วยฝีมือของเหล่าเทพกวีผู้เป็นที่นับถือบูชาของเหล่านมนุษย์ซึ่งใช้ศาสตร์ศิลป์ในการดำรงชีวิต มีอาจดูแลจนได้เลย

เพียงแค่เอ่ยนาม เหล่าเทพเด็กเล็กแดงที่เพิ่งถือกำเนิดได้มีถึงร้อยปีก็หวาดผวาลั่นกลองต้องเข้าไปสวดภาวนาบทสบบจิตสงบใจ เหล่าเซียนที่เพิ่งบรรลุนั้นมาต่างก็กริ่งเกรงมิกล้ารับฟังต่อ ส่วนเหล่าทหารนายกองล้วน

* เจ็กเซียนฮ่องเต้ เป็นเทพเจ้าสูงสุดของจีน ทำหน้าที่ปกครองสวรรค์โดยชาวจีนบางกลุ่มเชื่อว่าเจ็กเซียนฮ่องเต้เป็นตำแหน่งสืบทอดที่มีวาระ นิยายเรื่องนี้จึงนำความเชื่อดังกล่าวมาใช้

หยิบจับอาวุธของตนมาฝึกฝนยุทธ์ให้เก่งกล้าขึ้น

ดูแล้วน่ากลัวกว่าการเอ่ยถึงราชาภพมารหรือเทพอสูรของเผ่าปีศาจเสียอีก

"ฮัดชีว"

เสียงทุ้มจามออกมาเล็กน้อย จากนั้นไม่นานผ้าเช็ดหน้าที่ทอจากไหมพิสุทธ์ก็ลอยละลือวากับกลีบบุปผาต้องลมมาซบอย่างแผ่วเบาที่มุมปากของบุรุษร่างสูงโปร่งผู้มีใบหน้าหล่อเหลาอ่อนโยน ซึ่งหากเพียงผู้ใดได้บังเอิญพบก็ทำให้ผู้นั้นแทบจะลงไปกราบไหว้บูชา ด้วยรัศมีนักบุญที่เปล่งประกายอยู่ล้อมรอบกายของอีกฝ่าย

บุรุษหล่อเหลารูปงามหาง่าย แต่บุรุษหล่อเหลาคักดีสิทธิ์นั้นหายาก ใครจะรู้ว่าบุรุษที่มองครั้งแรกก็มีคำว่า 'คนดี' ประดับอยู่ทั่วร่างกายผู้นี้จะเป็นผู้เดียวกับที่เทพเซียนทั้งสรวงสวรรค์ต่างพากันหวาดกลัว

ใช่แล้ว เทพหนุ่มรูปงามองค์นี้ก็คือ 'เทพราตรี'

เทพผู้เป็นเจ้าของเรื่องเล่าระเบิดสวรรค์เผาดินแดนศักดิ์สิทธิ์นั่นเอง

"ดูเหมือนจะมีผู้ใดคิดถึงข้าอีกแล้ว"

เสียงทุ้มนุ่มร่าเริงอย่างเนิบนาบ ตามมาด้วยเสียงหัวเราะแผ่วเบา จากนั้นจึงกลับไปสนใจสิ่งที่ตนเองกำลังทำอยู่ต่อ

มือเรียวดวดปลายพู่กันหยกที่ส่วนหัวแปรงทำมาจากเกสรดอกไม้หายากลงบนผืนกระดาษสาโปร่งบาง ลายเส้นลื่นแล้วแต่อ่อนช้อยงดงาม ครั้นพิศมองก็คล้ายกับได้เห็นจิตวิญญาณของสรรพสิ่งภายในภาพวาด ยามเมื่อเส้นสุดท้ายถูกต้องเดิม ภาพนี้ก็เสร็จสมบูรณ์

บนผืนกระดาษปรากฏภาพทิวทัศน์อันงดงามและเปล่งประกายไปด้วยดอกไม้บานสะพรั่ง สายน้ำใสไหลรินตามลำธาร สะอาดใสเสียจนมองเห็นตัวปลาที่กำลังแหวกว่าย เบื้องหลังปรากฏหมู่เมฆขาวสะอาดโปร่งบางล้อมรอบภูเขาสูงใหญ่ตั้งตระหง่าน

เนตรสีเงินยวงทอดประกายคล้ายดวงดาวหรือแสงเล็กน้อยยามพินิจมอง

ฝีมือของตนเอง จนเมื่อพึงพอใจแล้วมือเรียวจึงโบกเบาๆ กระดาษสาแผ่นบางก็ปลิวมันวนเข้าด้วยตัวของมันเอง จากนั้นก็ลอยละล่องอย่างนุ่มนวลไปยังกล่องไม้ขนาดใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยกระดาษที่ถูกมันเอาไว้พอดีกับที่ว่างสูงโปร่ง ในอารมณ์ที่ชาวละออดตาทอดกายลงบนตั่งไม้ซึ่งถูกรองเอาไว้ด้วยฟูกหนานุ่ม สีขาวบริสุทธิ์

มือเรียวราวขาวผ่องราวกับหยกสลักข้างหนึ่งลากผ่านอากาศหนึ่งครั้ง เปลวเทียนที่ส่องสว่างก็ค่อย ๆ หริ่งก่อนจะดับไป ทว่าทั้งอาณาบริเวณมืดมิด จนมองไม่เห็นแม้แต่ตนเอง แต่นั่นก็เพียงไม่นานเท่านั้น เมื่อกะพริบตาเพียงสามครั้ง ทว่าทั้งบริเวณที่เคยมืดมิดก็เริ่มปรากฏแสงระยิบระยับขึ้นเหนือศีรษะของเทพหนุ่ม จากหนึ่งเพิ่มเป็นสอง จากสองเพิ่มเป็นสิบ จากสิบเพิ่มเป็นร้อย ประเดี๋ยวจาง ประเดี๋ยวสว่าง เป็นภาพที่แสนจะสวยงาม

"วันนี้ก็เป็นคราวของเจ้าอีกแล้ว"

ท่ามกลางความมืดมิด ร่างของเทพราตรีส่องประกายเรืองรองออกมา ทว่าแสงสว่างนั้นกลับนวลตาราวกับดวงจันทร์บนฟากฟ้า เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยน จากนั้นดวงดาวก็ร้อยเรียงรวมกันเป็นรูปร่างของกวางน้อยตัวหนึ่ง มันเข้ามาคลอเคลียเทพหนุ่มที่กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนตั่งตัวใหญ่

"ข้ามีของให้เจ้าด้วย" กล่าวจบเขาก็หยิบพู่กันหยกด้ามเดิมที่เพิ่งใช้วาดรูปขึ้นมา ตวัดกลางอากาศสองสามครั้งก็ปรากฏเส้นสายสีชมพูเปล่งประกายขึ้น จนในที่สุดก็รวมกันเป็นหลั่นฮวา* ดอกหนึ่ง เขาทัดมันลงบนเขาคู่เล็กที่แตกกิ่งก้านออกมาอย่างสวยงาม

เนตรสีเงินสูงสรวทอดมองหลั่นฮวาดอกนั้นด้วยสายตาเหม่อลอย สายตาที่มองลอดผ่านกิ่งก้านที่แตกแขนงออกไปของเขาคู่ นั้นตกลงบนโชติatron สีทองที่เปล่งประกายล้อมกับเหล่าดวงดาวซึ่งกำลังส่องประกายอยู่เหนือศีรษะ ปลายโชติatronหนึ่งคล้องไว้กับข้อเท้าเล็กที่ดูบริสุทธิ์ ส่วนปลายอีกด้านฝังลงบนพื้นแนวความเหวกระคนเคี้ยวซึ่มพาดผ่านเพียงชั่วพริบตา ริมฝีปากแดงระเรื่ออย่างเป็นธรรมชาติขยับกระซิบกับตนเอง

* หลั่นฮวา คือดอกกล้วยไม้

"แปดร้อยปีแล้วสินะ..."

ครีนนน

ยังมีทันจะได้ทอดอารมณ์ลงสู่ห้วงแห่งความเศร้า แรงสั่นสะเทือนที่ร้าวกับฟ้าจะถล่มก็ถึงสติให้เทพราตรีต้องกลับมาอยู่กับสถานการณ์ปัจจุบัน กวางน้อยแตกกระจายกลายเป็นแสงดาวเช่นเดิม เหล่าดาวน้อยใหญ่กะพริบแสงแข่งกันร้าวกับตื่นตระหนก เมื่อเทพหนุ่มสะบัดมือหนึ่งครั้ง ดาวเหล่านั้นก็หายไปและถูกแทนที่ด้วยแสงเทียนที่สว่างขึ้น

ทว่าเมื่อรอบกายสว่างขึ้น ความรู้สึกสั่นสะเทือนก็รุนแรงขึ้นกว่าเดิม จนร่างสูงโปร่งต้องรีบหาที่ยึดมิให้หกล้ม เขามิกล้าลูกจากเตียง แต่ก็มิกล้าอยู่กับที่ด้วยเช่นกัน เนื่องจากสถานที่แห่งนี้เป็นเจดีย์แปดชั้น และในยามนี้เขาอยู่ที่ชั้นแปด หากพลั้งพลาดเพียงนิดอาจจะร่วงลงไปที่ชั้นหนึ่งได้ แม้ว่าตนเองจะมีอาจตายได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็มีไฉนยอมชมชอบความเจ็บปวดเท่าใดนัก

"เฮ้อ เจ้ามัวแต่เล่นบทโศกอยู่นั่น ประเดี๋ยวก็ได้จมเจดีย์ตายพอดี" เสียงที่เคยคุ้นซึ่งเทพราตรีมิได้ยินมานานแสนนานดังขึ้นท่ามกลางความมืดมิด เมื่อประกอบกับประโยคที่แสนจะแปลกประหลาดตามแบบเจ้าตัวแล้ว มุมปากก็ยกขึ้นเป็นรอยยิ้มน้อยๆ

"จมเจดีย์ตายมีด้วยหรือ อาเยว?"

"อย่ามาเรียกเหมือนข้าเป็นสัตว์เลี้ยงเชนนั่นนะ!"

เสียงไววายตอบกลับมายังทำให้เทพหนุ่มแยมยิ้มพรางพรายขึ้นกว่าเดิม

"คราวนี้เจ้าเล่นชนอะไรอีกหรือ"

"ฮืม เจ้ามัวแต่ชักช้าอยู่ได้ รีบออกมาได้แล้ว!" ขณะที่กล่าวสนทนากัน แรงสั่นสะเทือนก็ได้ลดน้อยลงแต่อย่างไร เทพราตรีสัมผัสได้ถึงความรุนแรงที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เสียด้วยซ้ำ แม้จะอยากหยอกล้อเพิ่มเติมอีกสักหน่อย แต่ก็รู้ดีว่านี่ยังมีเวลา

"ข้าจะออกไปได้เช่นไร" ดวงเนตรเรียวหลุมมองข้อเท้าของตนที่มีโซ่สีทองเส้นใหญ่คล้องเอาไว้

"แค่ตรวนเทพกระຈอกมิดนาเมื่อเจ้าหрок มิต้องมาเสแสร้งเลยนะ ข้ามิหลงกลเจ้าหрок!!"

เสียงนั้นยังโวยวายทั้งที่ไม่เห็นตัว เทพราตรีอดหัวเราะออกมามิได้ เสียงทุ้มนุ่มเต็มไปด้วยความเอ็นดู จนผู้ที่ถูกหัวเราะได้แต่กระพืดกระพืด กระนั้นเมื่อเห็นว่าเทพผู้เลื่องชื่อยังคงทำตัวไม่ทุกขไม่ร้อนจึงได้แต่ขบเม้มริมฝีปากอย่างโกรธเคือง จับพลันแสงสีของนวลตาก็สาตส่องไปทั่วทั้งบริเวณ จนมิอาจลืมนึกขึ้นมอง เมื่อแสงนั้นจางลง ร่างของเทพหนุ่มรูปงามก็อันตรธานไป เหลือทิ้งไว้เพียงโชตรวนสีทองที่ปรากฏร่องรอยการถูกทำลายจนแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

เมื่อลืมนึกขึ้นอีกครั้ง สิ่งแรกที่ปรากฏเข้ามาในคลองจักษุของเทพราตรี คือใบหน้าของอาชาสีดำตัวหนึ่ง ลิ่นสีเข้มที่กำลังจะสัมผัสใบหน้าของเขาทำให้เทพหนุ่มต้งสติและเบี่ยงตัวหลบได้ทัน จากนั้นจึงได้สังเกตสภาพโดยรอบของตนเอง

กลิ่นฟางโชยเข้ามาในจมูก พานให้คิ้วเรียวดูจระบิษมวดเข้าหากัน เล็กน้อยด้วยความไม่คุ้นชิน ความเข้มข้นของมันทำให้เทพหนุ่มต้องสอดสายสายตามองไปรอบๆ แต่เมื่อหันไปทางซ้ายเขาก็พบฟางสีเหลืองอ่อน หันไปทางขวาก็เป็นฟางสีเหลืองอ่อนเช่นกัน เทพราตรีจึงได้รู้ว่ายามนี้เขากำลังนอนเอกเขนกอยู่บนกองฟางนั่นเอง

"อ้าวๆ คุณชาย ท่านมาจากที่ใดนั่น ต้องการติดรถม้าพวกเราไปด้วยหรือ" ยังไม่ทันจะได้สำรวจให้มากกว่าเดิม เขาก็ได้ยินเสียงของบุรุษที่ออกจะแหบแห้งอยู่บ้าง เมื่อยกศีรษะขึ้นมาจากกองฟางก็เห็นเป็นชายวัยกลางคนที่ร่างกายมิได้ผอมแห้งแต่ก็มีได้กำยำ ออกจะกลางๆ มีมัดกล้ามเนื้อบางส่วนเหมือนคนสุขภาพดีทั่วไป ซึ่งเป็นลักษณะที่พบเห็นได้ยากบนสวรรค์ ทว่าสิ่งที่ทำให้เทพราตรีตื่นตระหนกอยู่ในใจกลับเป็นพลังวิญญาณที่ไหลวนอยู่รอบตัวคนผู้นั้น

สำหรับเทพโดยกำเนิดเช่นเขาแล้ว ความสามารถที่ติดตัวมาก็คือการ

มองเห็นพลังวิญญาณของทุกสรรพสิ่ง ไม่ว่าจะอยู่ในภพสวรรค์ ภพมนุษย์ หรือภพมาร หากสิ่งใดมีพลังวิญญาณเขาก็สามารถมองเห็นและแยกแยะระดับพลังได้ทั้งสิ้น

ทว่าบุรุษเบื้องหน้าเขานี้แม้จะมีพลังวิญญาณ แต่เมื่อขยี้ตาแล้วมองใหม่ ทั้งเสียงซ้าย เสียงขวา หรือกลับหลังมอง ก็ยืนยันได้ว่าอีกฝ่ายเป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาที่ไม่สามารถบำเพ็ญเพียรได้ เช่นนั้นแล้วเหตุใดจึงมองเห็นเขากัน

"พี่ชาย...นี่ท่านมองเห็นข้าด้วยหรือ" ด้วยความที่เขามิได้เป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยมอันใด จึงเอ่ยถามดังที่ใจสงสัยออกไป

"ข้าก็ต้องมองเห็นเจ้าอยู่แล้วสิ พวกเราทุกคนต่างก็มองเห็นด้วยกันทั้งนั้น" กล่าวจบก็หันไปหาแนวร่วมที่ยืนอยู่เบื้องหลังตนเองอีกสองสามคน "เขาสติดีหรือไม่?"

"นั่นสิ คงไม่ใช่พวกตม้ตุนหรือกนะ" เสียงกระซิบกระซาบดังอยู่ทางด้านหลัง หากเป็นคนทั่วไปก็คงมีอาจไฉน แต่เทพที่เก่งกล้าเช่นเขานั้นได้ยินชัดเจนทุกคำพูด ถึงอย่างนั้นเทพราตรีก็ได้รู้สึกโกรธเคืองอันใด เขาแยมั้มให้กลุ่มคนเหล่านั้นเล็กน้อย ก่อนลอบสังเกตสภาพของตนเองอย่างรวดเร็ว

เวลานี้เขายังคงสวมอาภรณ์สีขาวตัวเก๋เช่นเดิม ผ้าป่านโปร่งบางไร้ซึ่งลวดลาย เป็นอาภรณ์สำหรับนักโทษบนสวรรค์นั่นเอง ยามนี้มันนอกจะเลอะเทอะมอมแมมสกปรกเล็กน้อย คงเป็นผลจากการร่วงหล่นลงมาจากสวรรค์ ถัดออกไปไม่กี่ไกลเขาสังเกตเห็นห่อผ้าสีเหลืองนวลที่ปักตัวอักษรเอาไว้ด้วยไหมสีดำหนึ่งคำ

'เยว'*

"พวกท่านกำลังจะเดินทางไปไหนกันหรือ" เทพราตรีแยมั้มออกมาเล็กน้อย ดวงตาโค้งลงนิดๆ เป็นรอยยิ้มที่อบอุ่นและอ่อนโยนเป็นอย่างยิ่ง ทำเอาเหล่าคนที่พบเห็นเกิดความรู้สึกอยากลุกการะขึ้นมามาพร้อมกันโดยไม่ทราบสาเหตุ

"พวกเรากำลังจะไปเมืองเยยนจิงกัน"

* เยว คือพระจันทร์

"ไกลหรือไม่"

"หากใช้เวลาเดินทางด้วยรถม้าเช่นนี้ก็ประมาณสามวันเท่านั้น"

"เช่นนั้นข้าคงต้องรบกวนเหล่าพี่ชายแล้ว"

"ไม่มีปัญหาฯ เพียงแต่ยามนี้รถม้าของพวกเราเต็มเสียแล้ว หากมีถือสาคุณชายคงต้องอาศัยเกวียนขนฟางนี่แล้ว"

"เช่นนั้นคงต้องรบกวนพวกท่านแล้ว" กล่าวจบก็พูดคุยกันอีกสองสามประโยค จากนั้นพวกเขาก็พากันออกไป เหลือเพียงเจ้าม้าดำตัวเดิมและเทพราตรีบนเกวียนขนฟางเท่านั้น

"แม้เจ้าจะมีได้นารักเท่ากวางน้อยของข้า แต่เจ้าก็ยังน่ารักในแบบของม้า" เทพหนุ่มรูปงามเอ่ยรำพัน เจ้าม้าดำได้ยินเช่นนั้นก็เจิดหน้าขึ้นอย่างภาคภูมิใจ การกระทำของมันทำให้เขาหัวเราะน้อยๆ ด้วยความสบายใจอย่างที่ไม่ได้รู้สึกมาแสนนาน ก่อนจะลูบหัวมันไปสองที

แววตาอ่อนโยนค่อยๆ จางลงจนเปลี่ยนเป็นเรียบเฉย เขากวาดสายตามองไปรอบกายอีกครั้ง เมื่อตรวจสอบดูแล้วว่าไม่มีใครอยู่ใกล้ตนในระยะหนึ่งหลี่* จึงคลี่ห่อผ้าที่อยู่ข้างกายออก ด้านในห่อผ้ามีสิ่งของอยู่เพียงไม่กี่อย่าง หนึ่งในนั้นเป็นถุงเงินหนึ่งถุง เมื่อลองหยิบขึ้นมาก็พบว่ามันน้ำหนักอยู่พอสมควร ครั้นเปิดดูก็พบก้อนเงินก้อนทองเล็กๆ จำนวนมาก เขาจึงนึกขึ้นได้ว่าในภพมนุษย์นั้นดูเหมือนจะใช้สิ่งนี้ในการแลกเปลี่ยนซื้อขายกัน

ถัดมาจากถุงเงินคือพุท้กันคู่ใจของเขา ของสิ่งนี้เป็นสมบัติที่เขาได้รับตกทอดมาจากบิดามารดา พุท้กันคู่นี้ถูกรังสรรค์ขึ้นโดยเทพการช่างองค์หนึ่งเมื่อหลายพันปีก่อน ซึ่งปัจจุบันได้เข้าสู่นิพพานไปแล้ว นับเป็นของวิเศษเพียงสิ่งเดียวที่มีได้ใช้พลังเทพของเขา แต่ใช้พลังธรรมชาติที่มีอยู่ทั่วทุกหนแห่งบนโลกแทน

ด้านล่างของถุงเงินและพุท้กันคือหนังสือจำนวนหนึ่ง ตัวอักษรที่เขียนอยู่ในหนังสือค่อนข้างแตกต่างจากภาษาของเหล่ามนุษย์ที่เขาเคยเห็นอยู่บ้าง ทว่าก็ยังคงอ่านเข้าใจได้ เทพราตรีเคยเรียนภาษาของเผ่าต่างๆ มาแล้วทั้งสิ้น

* หลี่ (หรือลี่) เป็นหน่วยมาตราวัดของจีน 1 หลี่เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

จึงสามารถอ่านออกเขียนได้แทบทั้งหมด ยกเว้นเพียงอย่างเดียวคือตัวอักษรमार เนื่องจากไม่สามารถหาเรียนได้บนสวรรค์

บนหน้าปกของหนังสือเล่มแรกซึ่งมีสีฟ้าอ่อนเขียนเอาไว้ว่า 'คู่มือการใช้ชีวิตฉบับเข้าใจง่าย' เมื่อลองเปิดผ่านๆ จึงกล่าวได้ว่าเป็นหนังสือดีเล่มหนึ่ง บอกเล่าเรื่องราวการใช้ชีวิตบนโลกมนุษย์และโลกผู้ฝึกยุทธ์ เทพราตรีตั้งมั่นเอาไว้ว่าเขาจะต้องอ่านและศึกษาจนแตกฉานให้จงได้

เล่มถัดมาเป็นหนังสือที่มีหน้าปกสีดำปักด้วยด้ายเป็นลายดอกไม้ ดูสวยงามสดใสไม่น้อย บนเล่มนี้มีตัวอักษรสีขาวปักเอาไว้ด้วยลายเส้นที่ดูแปลกตาว่า 'เสื้อผ้าบุรุษที่กำลังได้รับความนิยม' ครั้นลองเปิดดูก็ปรากฏว่าเป็นหนังสือภาพ มีสีสันครบถ้วน อธิบายถึงรูปแบบการแต่งกายของบุรุษทั้งชาวเมืองและชาวยุทธ์ มีการอธิบายว่าเครื่องแต่งกายลักษณะใดเป็นของสำนักใด ดูแล้วอุ่นใจไม่น้อย เห็นทีคงต้องตามอ่านทีหลัง

ต่อมาเป็นอาภรณ์หนึ่งชุด เมื่อเทพราตรีลองคล้อยออกดูก็พบว่า เป็นอาภรณ์ที่สวยงามที่ตัดเย็บมาอย่างดี เนื้อผ้าเองก็ค่อนข้างแข็งแรงทนทานทั้งยังหุ่หวมมาก หากเป็นผู้มีความรู้สักหน่อยก็จะเห็นว่ามันทอประกายลือกับแสงจันทร์ ลวดลายปักด้วยไหมเงินหายาก เป็นลายเมฆมงคลที่มีดวงจันทร์และดวงตะวันเคียงคู่กัน

นอกจากนี้ยังมีหยกปกอันเล็ก เป็นหยกมันแพะสีขาวบริสุทธิ์ไร้ซึ่งตำหนิ แกะสลักเป็นลายดวงจันทร์ที่ล้อมรอบด้วยหมู่เมฆและดวงดาว ตรงกลางสลักไว้เป็นคำว่า 'เย' ที่มีความหมายว่าราตรี

และสิ่งสุดท้ายคือจดหมายหนึ่งฉบับ

กระดาษสาสีขาวนวลตาปรากฏขึ้นบนฝ่ามือของเทพราตรี ลายลักษณะอักษรบนนั้นแสดงให้เห็นว่าผู้ที่เขียนมันค่อนข้างจะเป็นคนที่ซุกซนไม่น้อย ลายมือไม่ได้เรียบร้อยเป็นระเบียบ ทว่าก็มีความน่ารักสมวัยอยู่ ยามเมื่อเห็นลายมือซึ่งไม่ได้เห็นมานาน แวบแห่งความคิดถึงก็พาดผ่านในดวงตาคู้งามอย่างรวดเร็ว ก่อนจะจางหายไปเมื่อได้อ่านถ้อยความในจดหมายนั้น

‘ถึง เทพราตรีผู้เก่าแก่คำฟ้าคำสวรรค์’

ข้าหวังว่าท่านจะใช้ชีวิตให้ดีขึ้นหลังจากต้องหงอยเหงาเป็นตาเฒ่าที่ลูกหลาน
มิไยได้อยู่ในคุกสวรรค์ถึงแปดร้อยปี ท่องเที่ยวให้มีความสุขสมกับอิสระที่ได้รับมา
ไม่ต้องเป็นห่วง ข้าสัญญาว่าท่านจะต้องได้กลับมาบนสวรรค์อย่างสมเกียรติ
ไม่ต้องหลบซ่อน และไม่ต้องถูกตราหน้าว่าเป็นคนชั่วช้าดังเช่นที่ผ่านมาอีก
เทพจันทร์ผู้ส่งงามที่สุดบนสวรรค์

ป.ล. ข้าเกือบลืม ท่านต้องอ่านคู่มือที่ข้ารวบรวมมาอย่างยากลำบาก
ให้จบภายในหนึ่งวัน มิเช่นนั้นวัตถุโบราณเช่นท่านคงมีมีวันเข้าใจโลกอย่าง
แน่นอน'

เมื่อเทพราตรีเห็นหมายเหตุดุสุดท้ายเช่นนั้น เขาก็ตัดใจจะลบใบหน้าของ
ตนเองมิได้

โดยทั่วไปแล้วเทพที่เป็นเทพแต่กำเนิดมักจะมีใบหน้าที่ย่อนเยาว์
ตลอดกาล เนื่องจากไม่อาจแก่ชราหรือตายได้ ดังนั้นเมื่อถึงช่วงเวลาที่ดินเอง
พึงพอใจก็มักจะหยุดใบหน้าและร่างกายไว้แต่เพียงเท่านั้น ส่วนเหล่าเทพที่มี
ใบหน้าเหี่ยวย่นทั้งหลายมักจะเป็นเหล่าเซียนหรือเผ่าพันธุ์อื่นๆ ที่บรรลุ
มาเป็นเทพทั้งสิ้น และเมื่อบรรลุมาในช่วงเวลาใดก็จะต้องคงสภาพเช่นนั้น
ไปจนกว่าวิญญานจะดับสูญ หรือไม่ก็กลับเข้าสู่วัฏสงสารอีกครั้ง

อันที่จริงเทพเซียนเหล่านั้สามารถให้เทพแต่กำเนิดบางองค์ช่วย
เสริมสร้างความเยาว์วัยให้ได้ แต่ก็มักจะต้องมีข้อแลกเปลี่ยนอยู่เสมอ
เนื่องจากบนสวรรค์มิได้ใช้ระบบเงินตราแบบโลกมนุษย์ สิ่งที่พวกเขา มักจะ
ใช้ในการแลกเปลี่ยนกันคือสิ่งที่เรียกว่า 'แต้มบุญ' ซึ่งแท้จริงแล้วก็คือ
ตะบะบำเพ็ญนั่นเอง

ตะบะบำเพ็ญของเหล่าเทพนั้น กว่าจะได้มาในแต่ละปีช่างยากเย็นนัก
เทพบางองค์อาจบำเพ็ญมาหลายสิบหลายร้อยปี แต่ตะบะที่ได้รับกลับมีค่า
เทียบเท่ากับหนึ่งปีเพียงเท่านั้น ดังนั้นแล้วจึงน้อยนักที่จะมีเทพเซียนนำมาใช้จ่าย
กันอย่างสุรุ่ยสุร่าย หากเป็นไปได้ก็จะพยายามหาสิ่งของอื่นมาแลกเปลี่ยน

มากกว่า และสิ่งนี้เองที่ทำให้เทพหลายองค์ได้แรงงานมาใช้ไปเล่า

ตบะบำเพ็ญนี้ใช้ในการส่งเสริมเพิ่มพูนพลังและบารมีของเทพแต่ละองค์ นอกจากการฝึกฝนไปตามรูปแบบของแต่ละองค์แล้ว การได้รับศรัทธาจากมนุษย์ หรือเผ่าพันธุ์อื่นๆ เองก็สามารถช่วยเพิ่มพูนตบะบำเพ็ญได้เช่นกัน จึงมักจะมี เทพเจ้าที่อาสาไปช่วยเหลือขจัดเภทภัยให้กับผู้คนอยู่เสมอ เพื่อแลกกับการ กราบไหว้บูชา เหล่าเทพสายโหดสัตว์จึงมักจะเข้าสู่นิพพานได้อย่างรวดเร็ว

เทพหนุ่มอ่านทวนเนื้อความในจดหมายอีกครั้ง ก่อนจะถอนหายใจออกมา เพียงเล็กน้อย

ดูเหมือนอาเยวของเขา กำลังจะเล่นชนบางอย่างซึ่งไม่ดีเอาเสียเลย แต่ เขารู้ตัวว่ายามนั้นตนไม่อาจกลับขึ้นไปบนสวรรค์ได้ เช่นนั้นเขาก็จะถือโอกาสนี้ ใช้ชีวิตในโลกมนุษย์และบำเพ็ญเพียรเพิ่ม เนื่องจากยามที่ถูกจองจำเอาไว้ ในคุกสวรรค์เขาไม่อาจบำเพ็ญเพียรได้เลยแม้สักนิด

มิใช่เพราะมีตรวนเทพล่ำมอยู่ สำหรับเทพราตรีผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือ พลังของเขาแทบจะเทียบเท่ากับอดีตเจ๊กเซียนฮ่องเต้ ตรวนเทพเพียงแค่นั้น มีหรือจะสามารถรังแกไว้ได้ โช้ตรวนเส้นนั้นแท้จริงแล้วเขาสามารถทำลายได้ ตั้งแต่วันแรกที่ถูกลงโทษด้วยซ้ำ ทว่าสิ่งที่ปัญหาคือเจดีย์องค์นั้นที่คุมขัง เขาไวต่อพลังเทพมาก หากใช้พลังแม้เพียงนิดมันก็จะกลายเป็นตัวส่งสัญญาณ เรียกทหารสวรรค์ทั้งหลายแหล่มาแทบจะทันที

นึกแล้วก็ได้แต่แหม้มอย่างเย้ยหยันให้กับตนเอง เจดีย์องค์นั้นเป็น สิ่งที่ดีที่พี่ชายร่วมอุทรผู้ที่ได้ชื่อว่าถูกเขาก่อกบฏแย่งชิงบัลลังก์สร้างขึ้นเพื่อ ตัวเขาโดยเฉพาะ

เทพราตรีมิได้มีความยึดติดกับแดนสวรรค์มากนัก แปดร้อยปีที่มิได้เห็น เดือนเห็นตะวันในเจดีย์ทำให้ความปรารถนาของเขาคือการได้ออกไปยังที่แห่งใด ก็ได้ที่ได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข มิข้องแวะหรือเกี่ยวพันกับผู้ใด ทว่าเบื้องลึก ในจิตใจเขาก็มีอาภายินยอมกับความอยู่ดีธรรมที่ตนเองได้รับเช่นกัน

เทพสวรรค์มิจำเป็นต้องละซึ่งกิเลส มิใช่ทุกองค์ที่จะเป็นพระโอรสสัตว์ ทว่าก็มีอาจจะกระทำผิดเช่นกัน เมื่อกระทำชั่วหรือกระทำผิด สิ่งที่จะลงทัณฑ์

พวกเขามีชีวิตรวดเทปในกาย หากแต่เป็นบัญชาสวรรค์ต่างหาก

เทพราตรีถอนหายใจออกมาอย่างแผ่วเบา เวลาบนสวรรค์กับโลกมนุษย์ไม่เท่ากันอยู่แล้ว ดังนั้นเขาจึงไม่ได้รีบร้อนอะไร หนึ่งชั่วยาม* บนสวรรค์เท่ากับหนึ่งเดือนบนโลกมนุษย์ เช่นนั้นเมื่อครบสิบสองชั่วยามก็เท่ากับหนึ่งปีพอดี มีเวลาเหลือเฟือพอให้สะสมตะบะ ซึ่งเขาก็ได้แต่คาดหวัง เพราะไม่อาจรู้ได้เลยว่าเมื่อบนสวรรค์ทราบถึงการหายตัวไปของตนเองจะเกิดความวุ่นวายอะไรขึ้นบ้าง

แต่ก็ช่างเถิด ปล่อยให้มันเป็นเรื่องของสวรรค์ไป ในเมื่อยามนี้เขาได้อิสระกลับมาแล้ว ย่อมต้องอ้าแขนรับมันเอาไว้อย่างเต็มที่

เทพราตรีพลัดเปลี่ยนอารมณ์อย่างรวดเร็วเมื่อสัมผัสได้ว่ามีคนกำลังใกล้เข้ามา จากนั้นก็เก็บทุกอย่างเอาไว้กับตัวอย่างรัดกุม

"โอ้ คุณชายพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วดูหล่อเหลาเป็นผู้เป็นคนขึ้นเยอะเชียว ราวๆ ข้าวต้มกำลังอุ่นๆ รีบกินเสีย" เป็นชายเจ้าของชบวนเดินทางนี่ที่เดินเข้ามาพร้อมกับขามไม้ขนาดใหญ่ที่มีข้าวต้มหอมฉุย ควันจางๆ ลอยขึ้นมาแสดงให้เห็นว่ากำลังอุ่นได้ที่

เทพเจ้าเมื่อเริ่มเติบโตก็จะเข้าสู่สภาวะกายทิพย์ กล่าวคือไม่่วง ไม่หิว ถึงอย่างนั้นเทพราตรีก็ชอบที่จะลิ้มรสอาหารอร่อย แม้ว่าท้องไม่จำเป็นจะต้องได้รับการเติมเต็ม แต่เทพหนุ่มก็ยังคงรับมาอย่างเต็มที่ เขาดกชิมคำเล็กๆ พอประมาณ ข้าวต้มธรรมดาแต่กลับมีกลิ่นหอมหวานของข้าวที่สะอาด เนื้อปลาและผักเองก็กลมกล่อม กลืนไปกับเนื้อข้าวจนแทบจะแยกชิ้นไม่ได้

"หอมอร่อยมาก"

"เช่นนั้นก็กินเยอะๆ ว่าแต่ข้ายังไม่รู้จักท่านเลย ส่วนท่านจะเรียกข้าว่าพี่ใจก็ได้" ชายผู้นั้นแนะนำตัวอย่างเป็นกันเอง เทพราตรีจึงทำตามเพื่อมิให้ผิดแปลก เขาแยมยิ้มอ่อนโยนตามแบบของตนเอง แล้วเอ่ยด้วยโทนเสียงนุ่มฟังสบาย

"ข้ามีนามว่าเย่เสิน"

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ 1 ชั่วยามเท่ากับ 2 ชั่วโมง

ทางด้านสวรรค์ชั้นฟ้า เหตุการณ์สวรรค์สะท้อนมาได้กินเวลานานมากนัก ทว่าเมื่อทุกอย่างหยุดลง เหล่าเทพเซียนต่างก็ต้องตกตะลึง เมื่อเหล่าวิหαρดำหนักที่แสนจะภาคภูมิใจหลายหลังถล่มราบลงมาเป็นหน้ากลอง เหลือเพียงซากปรักหักพัง

โดยเฉพาะวิหαρเทพอาลัยที่สร้างด้วยน้ำพักน้ำแรงและตะบะเทพนับแสน นับล้านปีทีเหล่าเทพช่วยกันเดิมนั้นจะนิรันดร์น้อย ซึ่งใช้สำหรับสักการบูชา เหล่าบุคคลสำคัญต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเหล่าพระโพธิสัตว์ อดีตจักรพรรดิสวรรค์ ตลอดจนเชื้อพระวงศ์และเทพเจ้าองค์สำคัญที่พากันเข้าสู่นิพพานไปแล้ว ในเวลานี้กลับเยี่ยงกระเฒ่าและบางส่วนก็หลุดแยกออกมา รวากับตัวต่อไม้ที่ชิ้นส่วนไม่ครบ

แต่นั่นยังไม่น่าตกใจเท่ากับข่าวที่ได้ยินมาจากชายแดนสวรรค์

คุุสสวรรค์ที่แสนจะภาคภูมิใจซึ่งมีความแข็งแกร่งในระดับที่คุมขังบุคคลแสนน่ากลัวอย่าง 'เทพราตรี' เอาไว้ได้ ยามนี้ถล่มลงมากลายเป็นเศษซากไม่มีชิ้นดี

เหนือสิ่งอื่นใดกลับมีข่าวที่น่าหวาดหวั่นยิ่งกว่า

ที่ชั้นบนสุดของเจดีย์พิทักษ์ฟ้า อันเป็นนามเสนอหังการของคุุสสวรรค์ บัดนี้เหลือทิ้งไว้เพียงเศษซากของตรวนเทพซึ่งได้ชื่อว่าเป็นสิ่งที่สามารถสะกดพลังของเทพสวรรค์ทุกองค์ได้ไม่ว่าแม้แต่เจ้ากษัตริย์ฮ่องเต้ ยามนี้ผู้ที่ควรถูกมันสะกดไว้ได้หายไปเสียแล้ว!!

จักรพรรดิสวรรค์ถึงขั้นเรียกประชุมเหล่าแม่ทัพและผู้มีตำแหน่งสำคัญทั้งหลายบนสวรรค์แทบจะทันที เพราะไม่อาจทราบได้เลยว่าเทพองค์นั้นในเวลานี้อยู่ ณ ที่แห่งใด จะเข้าแม้เพียงนึกก็หาได้ไม่

"เหตุการณ์สวรรค์สะท้อนในครั้งนี่ต้องเป็นฝีมือของเทพราตรีเป็นแน่"

"ใช่ๆ ข้าเห็นด้วย มิเช่นนั้นเมื่อเกิดเรื่องขึ้นเขาคงมิหายตัวไป นี่กลับมาหลบหนี มีพิลูอย่างยิ่ง"

"นี่หมายความว่าแม้จะถูกกักขังไว้ในเจดีย์พิทักษ์ฟ้าถึงแปดร้อยปี ก็มิอาจลดทอนพลังของเขาลงได้เลยหรือ"

"ช่างเป็นเทพที่น่ากลัวอะไรเช่นนั้น ความสามารถยิ่งใหญ่แต่กลับเป็นเทพชั่วช้า มีน้ำเลย มีน้ำเลย..."

จักรพรรดิสวรรค์ได้แต่นิ่งฟังความคิดเห็นของเหล่าเทพที่มาประชุมกัน พร้อมหน้าพลาญครุ่นคิดกับตนเอง จนกระทั่งเสียงเริ่มซาลงก็ตัดสินใจบางอย่างขึ้นมาได้

"ไปตามสาวหรรณกลับมา เห็นที่ยามนี้จะมีเพียงเขาที่สามารถรับมือกับเทพวราตรีผู้นี้ได้"

ราตรีที่ 2

สวัสดีสหาย

ระยะเวลาสามวันในการเดินทางนั้น เทพราตรีได้ศึกษาดำรงทั้งหลายที่เทพจันทราทิ้งไว้ให้อย่างละเอียด ศึกษาความเป็นไปของโลกมนุษย์ที่เขากำลังอาศัยอยู่ ณ เวลานั้นอย่างถี่ถ้วน เพื่อมิให้ตนเองแปลกแยกจากผู้คนมากนัก

แม้ว่าเยลีนจะเป็นเทพเจ้า แต่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโลกมนุษย์และภพอื่นๆ มีเพียงผิวเผิน เนื่องด้วยฐานะเทพราตรี ทั้งยังเคยเป็นเชื้อพระวงศ์ผู้หนึ่ง เขาได้แต่รำเรียนเรื่องราวเกี่ยวกับภพสวรรค์ เรื่องราวของเทพ กอปรกับหน้าที่ในฐานะเทพราตรีคือการเฝ้ามองความเป็นไปของจักรวาลผ่านดวงดาว

เทพราตรีทุกรุ่นล้วนมีความสามารถอย่างหนึ่งที่สืบทอดต่อกันมา นั่นก็คือการพยากรณ์

พวกเขาสามารถทำนายเหตุการณ์หรือเคราะห์กรรมของผู้คนผ่านการจ้องมองดวงดาวบนนภာ ดาวไร้ออกหนึ่งดวงเมื่อขยับแม้เพียงน้อยนิดก็อาจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงได้ ดังนั้นหน้าที่ของเหล่าเทพราตรีในแต่ละวันที่ผ่านไปบนภพสวรรค์ก็คือการนั่งมองดวงดาวเพื่อทำนายเหตุการณ์หรือชะตาอยู่ในวิหารที่มีนามว่าวิหารดาราสุมุท

หากพบความผิดปกติหรือได้รับคำพยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวใหญ่โตก็เพียงแค่นำไปแจ้งประมุขสวรรค์เท่านั้น มิเคยต้องลงไปตรวจสอบหรือจัดการด้วยตนเอง ดังนั้นเรื่องพื้นฐานอย่างเช่นวิถีชีวิตของมนุษย์จึงเป็นเรื่องใหม่สำหรับเทพราตรีอย่างยิ่ง

ซึ่งนับว่าเป็นโชคดีของเย่เลนที่โลกมนุษย์ยังมีแบ่งแยกย่อยออกไปอีก นั่นก็คือโลกของคนธรรมดาที่ไม่มีพลังใดๆ และโลกของผู้ฝึกยุทธ์ผู้มีพลังพิเศษ ที่เรียกว่าปรมาณูพิมายมาตั้งแต่กำเนิด ดังนั้นเขาจึงสามารถทักทักเอาได้ว่า ตนเองเป็นหนึ่งในชาวยุทธ์เหล่านั้น เพื่อที่จะได้ไม่ต้องปิดบังพลังเทพของตนเอง ที่แตกต่างจากคนธรรมดา

กล่าวถึงเรื่องนี้แล้วเทพาตรีนึกขึ้นมาได้ว่าเมื่อตอนที่เขายังทำหน้าที่ เทพารตรีอยู่ก็เคยทำนายว่าโลกมนุษย์จะเกิดเหตุการณ์บางอย่าง ซึ่งก็มาจาก เหล่าผู้มีบุญญาธิการสูงส่งทั้งหลายที่ถูกส่งไปจุติเพื่อทำภารกิจ บุคคลเหล่านั้น ล้วนเรียกได้ว่าเป็นบุตรแห่งสวรรค์ แม้ว่าในคราแรกอาจพบเคราะห์กรรมที่เป็นบททดสอบจากสวรรค์ แต่สุดท้ายถ้าในสิบส่วนก็สามารถพ้นฝ่าอุปสรรค กลับขึ้นมาเป็นเทพได้ดั้งเดิม

มายามนี้ก็นึกตำหนิตนเองไม่น้อย หากเขายืนยันมั่นเพียรขึ้นเสียหน่อย ศึกษาเรื่องราวต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับคำทำนายนั้นบ่อยนับพันที่ได้พบเจอมา อาจจะไม่ต้องลำบากอย่างที่เป็นอย่างตอนนี้ได้ แม้ภพมนุษย์เมื่อเทียบกับ แดนสวรรค์แล้วช่างเล็กน้อยแค่นัก ทว่าความซับซ้อนกลับมีเยอะยิ่ง เขา ไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าต้องใช้เวลานานเท่าใดจึงจะสามารถเรียนรู้เรื่องราว ของดินแดนแห่งนี้ได้จนแตกฉาน ในเวลานี้เขารู้ซึ่งแล้วว่าเหตุใดเซียนที่บรรลु เป็นเทพจึงมีน้อยนิดจนน่าสงสาร

การจะปลดปล่อยกับโลกใบนี้ช่างยากเย็นนัก

"คุณชายเย่ ด้านหน้าก็จะถึงเมืองเยียนจิงแล้ว ท่านต้องการลงที่ใดหรือ"

ผู้นำของขบวนเดินทางครั้งนี้หรือพี่ชายใจตามที่อีกฝ่ายแนะนำตัว ก้าวเดินมาหาเทพหนุ่มอย่างกระตือรือร้น หลังจากที่เย่เลนเปิดเผยว่าตนเอง ก็เป็นหนึ่งในกลุ่มคนที่เรียกว่าชาวยุทธ์ เหล่าคณะเดินทางก็ปฏิบัติตัวกับเขา ดีขึ้นผิดหูผิดตา ทั้งยังออกจะดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษด้วยซ้ำ กระนั้นก็ไม่ต้องเก็บ ความสงสัยเอาไว้วันนาน เมื่อหนึ่งในคณะเดินทางกลุ่มนี้สังเกตเห็นว่าเขา ดูจะงุนงงไม่น้อย จึงคิดไปเองว่าเทพาตรีน่าจะเป็นเหล่าเซียนที่เพิ่งลงมาจากการเก็บตัวฝึกฝนครั้งแรก ด้วยเหตุนี้จึงได้แจกแจงให้ฟัง

คนธรรมดาส่วนใหญ่ยกย่องเหล่านัชายที่มีพลังวิเศษเหล่านั้นมาก โดยเฉพาะเหล่าผู้ฝึกตนที่อยู่ในสำนักฝึกฝนต่างๆ ที่เรียกตนเองว่า 'พรรครรรมะ' หรือ 'สำนักเซียน' ในฐานะเทพเจ้าเขาออกจะรู้สึกขำๆ ในใจมีน้อย เขียนที่แท้จริงมีปราชญ์พหุแก่มาก นอกจากนั้นการจะเป็นเซียนมิใช่ว่ามีเพียงปราชญ์พหุเท่านั้น แต่ยังต้องเป็นผู้ที่สามารถฝึกฝนจนได้รับตะบะบำเพ็ญเพียรอีกด้วย เมื่อได้ยินคนชื่นชมผู้ที่มีพลังแม้เพียงน้อยนิดว่าเซียนแล้ว เขาก็อดที่จะยิ้มออกมาทั้งที่สายตาเย็นชาว่างเปล่ามิได้

แต่นั่นก็เป็นธรรมชาติของมนุษย์ สิ่งมีชีวิตเผ่าพันธุ์นี้มักจะยกย่องเทิดทูนผู้ที่แข็งแกร่งกว่าตนเองอยู่แล้ว มิเช่นนั้นเมื่อเกิดเหตุการณ์ใดก็ตามที่ส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตของตนคงไม่เรียกหาแต่เทพเจ้ากันหรอก

"ข้าลองที่หน้าประตูเมืองก็ได้" เย่เสินตอบคำถามของพี่ชายใจด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนตามแบบฉบับของตนเอง

กล่าวถึงเมืองเยียนจิงแล้ว เมืองนี้เป็นเมืองเล็กๆ ทว่าสำคัญเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นเมืองหน้าด่าน รวมถึงเป็นเมืองที่เชื่อมต่อไปยังแคว้นแคว้นและเขตแดนของหลายสำนักได้

ภพมนุษย์ที่แบ่งออกเป็นสองฝั่งนั้น ในโลกของคนธรรมดาถูกแบ่งดินแดนออกเป็นสามแคว้นแคว้น ได้แก่ แคว้นฉี แคว้นเหลียน และแคว้นเยียน ซึ่งต่างปกครองโดยจักรพรรดิ ส่วนในโลกของยุทธภพไม่มีการแบ่งเขตการปกครอง กระนั้นก็มีสำนักฝึกตนชื่อดังที่คล้ายกับเป็นผู้นำยุทธภพของห้าตระกูลอันได้แก่ หมู่ตึกเหียนซิง (วจีพิสุทธ์) ของสกุลจี สำนักฉินหลินสุ่ยจิง (กิเลนแก้ว) ของสกุลเซวีย เซียนอวิ้นซาน (เมฆาเซียน) ของสกุลต่ง วังบุผาของสกุลวัน และอารามอุโยว (ไร่ทุข์) ของสกุลม่อฉี ขณะเดียวกันนอกจากสำนักเซียนก็ยังมีพรรคมารที่มักจะกระทบกระทั้งกันบ่อยครั้งอีกสองพรรค ซึ่งก็คือ วังเยว่เลียงของสกุลเพีย และพรรคมารฉินเหลียน (สุวรรณบงกช) ของสกุลเคอ

นอกจากสำนักมีชื่อเหล่านี้แล้ว ก็ยังมีสำนักย่อยอีกมากมายที่เย่เสินได้ฟังมาจากผู้ร่วมขบวนเดินทาง โชคดีที่ความจำของเทพราตรีดีมากจนสามารถจำได้ทุกอย่างที่เคยผ่านหูผ่านตา ไม่เช่นนั้นเขาคงมึนงงไปหมดเป็นแน่

ครั้นมาถึงเมืองเย็นจิงแล้ว เทพหนุ่มก็ปลีกตนออกจากขบวนเดินทาง ในช่วงเวลาสามวันที่ผ่านมา เขาได้เรียนรู้ว่าบนโลกมนุษย์เงินตราเป็นสิ่งสำคัญมาก ขอเพียงแค่มียเงิน ไม่ว่าปรารถนาสิ่งใดล้วนได้รับมาอย่างง่ายดาย ในฐานะที่เป็นเทพ เย็นสินสามารถ 'เสก' ทุกสิ่งขึ้นมาได้ตั้งใจ แต่มนุษย์นั้นต้องใช้เงินไปแลกเปลี่ยนเอามา ดังนั้นก่อนแยกจากกันเขาจึงได้แขวนถุงเงิน ซึ่งมีเงินจำนวนหนึ่งใส่เอาไว้ที่ท้ายเกวียนขนฟางเล่มนั้น เพื่อเป็นสิ่งตอบแทนที่พาตนมาส่งยังที่หมาย

เย็นสินหามุมที่ไม่ค่อยมีผู้คนมากนักเพื่อสำรวจตนเอง ค้นช่องสำริดปรากฏขึ้นกลางอากาศด้วยพลังเทพ บนกระจกสะท้อนภาพของชายผู้หนึ่งเป็นใบหน้าที่แสนจะคุ้นเคยของตนเอง แต่สิ่งที่ไม่คุ้นเคยคือนัยน์ตาสีดำดุกห้วงรัตติกาล และสัญลักษณ์สีเงินรูปจันทร์เสี้ยวเคียงดาราล้อมด้วยเมฆามงคดที่กลางหน้าผาก เมื่อลองเคลื่อนมือไปสัมผัสดูก็รู้สึกได้ถึงพลังที่แผ่ออกมาแผ่วบาง สิ่งนี้คงใช้ผนึกกายทิพย์ของเขาและคงสภาพร่างมนุษย์ของเขาเอาไว้

เทพจันทร์ทราช่างรอบคอบเสียจริง

เผ่ามารมีบางสิ่งที่เรียกว่าตรามารอยู่ เป็นสิ่งที่ใช้บ่งบอกถึงเผ่าพันธุ์ของตนเอง เทพเองก็มีเช่นกัน แต่ตราเทพจะปรากฏก็ต่อเมื่อจำแลงกายเท่านั้น เป็นสัญลักษณ์ที่ใช้ควบคุมปรานเทพ หรือใช้ผนึกปรานเทพก็ได้ และผู้ที่จะสามารถมองเห็นได้ก็มีเพียงเทพเจ้าด้วยกันเอง รวมถึงผู้ที่มีปรานทิพย์ขั้นสูงกับศัตรูโดยธรรมชาติอย่างมารเท่านั้น ดังนั้นเหล่าผู้ที่ร่วมทางมากับเขาก่อนหน้านี้จึงไม่มีใครทักถามเลยแม้แต่ผู้เดียว

ตราเทพในเวลานี้ไม่ได้สร้างปัญหาใดให้กับเขามากนัก หากพบเจอเหล่าชาวยุทธ์ก็พอแสวงหาเป็นกลบเกลื่อนได้ว่าตรานี้เกิดจากวิชาที่ตนเองฝึกฝน หรือจะบอกว่าเป็นสัญลักษณ์ตระกูลก็ยอมได้ อย่างไรก็ตามมนุษย์ก็ไม่สามารถตรวจสอบพลังของเทพเจ้าได้ แต่หลังจากนี้เมื่อสวรรค์รับรู้ถึงการหายตัวไปของเขาและเริ่มออกตามหา เช่นนั้นจึงจะเป็นการยากลำบากสำหรับเขาแล้ว เย็นสินไม่เคยจำแลงกายมาก่อน เวลานี้จึงยังไม่รู้วิธีเก็บซ่อนตราเทพ แต่ถึงอย่างนั้นสวรรค์ก็คงต้องใช้เวลาหลายชั่วยามในการคัดเลือกเทพ

ที่พอจะมีความสามารถมาเผชิญหน้ากับเขา

เห็นที่เรื่องราวลือถึงความโหดร้ายของเทพราตรีจะมีประโยชน์ก็ในเวลา
เช่นนี้

หลายชั่วยามบนสวรรค์กินเวลาหลายเดือนบนโลกมนุษย์ ดังนั้นเทพราตรี
จึงยังคงแยมยืมได้ เขาจะใช้เวลาที่มีอยู่ในการหาสถานที่เหมาะๆ เพื่อลงหลัก
ปักฐานและลี้ภัย รอจนกระทั่งสะสมตะบะได้มากกว่านี้สักหน่อยค่อยหาทาง
กลับขึ้นไปบนสวรรค์เพื่อเก็บข้าวของ แล้วออกไปหาที่เงียบๆ ใช้ชีวิตฝึกฝน
บำเพ็ญเพียรเพื่อบรรลุนิพพานดังเช่นที่เหล่าผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายบนสวรรค์ทำกัน

สำหรับเทพราตรีแล้ว สวรรค์ในเวลานี้ไม่มีสิ่งใดให้เขารู้สึกผูกพันเลย
แม้แต่ร้อยแปดร้อยปีที่ผ่านมาสำหรับเขาช่วงยาวนานนัก ยาวนานพอที่จะ
สามารถละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างได้โดยไม่รู้สึกละเสียดใจแม้แต่นิด ส่วนหน้าที่ของ
เทพราตรีนั้น ในอนาคตก็คงจะมีเทพรุ่นใหม่อีกองค์ที่มีพลังพยากรณ์มารับ
ช่วงต่อ เขาเองก็ไม่ใช่ว่ารักในหน้าที่การงานมากมายนัก ถือโอกาสนี้เกษียณ
ตนเองออกมาเลยก็แล้วกัน

เมื่อหาทางออกให้ตนเองได้แล้ว เย่เส็นก็สำรวจความเรียบร้อยของตน
ก่อนแฝงตัวเดินตามผู้คนเข้าไปในเมืองเยียนจิงโดยให้ดูแปลกแยกน้อยที่สุด

ขั้นตอนการเข้าเมืองไม่ได้ยากเย็นเท่าใดนัก เขาเห็นว่าก่อนเข้าเมืองมนุษย์
จะต้องแสดงป้ายประจำตัวของตนเอง สำหรับคนทั่วไปก็เป็นแผ่นไม้บ้าง
แผ่นเหล็กบ้าง สำหรับผู้ที่มีฐานะสักหน่อยก็จะเป็นหยกสลัก เย่เส็นพลันนึกถึง
หยกมันแพะสีขาวที่เทพจันทร์ทาสทั้งไว้ให้ เขาจึงหยิบมันขึ้นมาแสดง โดยไม่ได้
รับรู้สักนิดว่าทหารที่ประจำการอยู่ตรงด่านตรวจคนเข้าเมืองถึงกับตาถลน
เมื่อเห็นของล้ำค่าหายากเช่นนั้น

ยิ่งก่อกบฏกับภาพลักษณ์ของผู้ที่พกหยกนั้นแล้ว พวกเขารู้ได้ทันทีว่า
คนผู้นี้ต้องเป็นบุคคลสำคัญในโลกยุทธภพเป็นแน่ ทหารรักษาเมืองที่เป็นเพียง
มนุษย์ธรรมดาจึงได้ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี รีบพาไปส่งโรงเตี๊ยมที่ใหญ่ที่สุด
ในเมืองเยียนจิงแทบจะในทันที ส่วนเทพราตรีเมื่อเห็นคนปฏิบัติกับตนเอง
เช่นนั้นก็ทำอะไรไม่ถูก เขาเดินตามอีกฝ่ายไปโดยไม่คิดมีปากมีเสียง ในใจ

อดคิดไม่ได้ว่ามนุษย์เมื่อนี้ข้างอัธยาศัยดีเสียนี้กระไร

เรือนเตียนหลาน (สีคราม) เป็นโรงเตียมที่ใหญ่ที่สุดของเมืองเยียนจิง ทว่าผู้ที่มาพักกลับไม่มีชาวบ้านหรือคนธรรมดาเลยแม้แต่ผู้เดียว กระทั่งเหล่าขุนนางหรือคุณหนูคุณชายบ้านต่างๆ ที่ไม่มีปราณทิพย์ก็ยังไม่ได้เข้าพักที่โรงเตียมแห่งนี้ แต่มักจะไปพักที่เรือนหุโผ (อำพัน) ที่อยู่อีกฟากถนนแทน

เนื่องจากชาวยุทธภพมักจะมีเรื่องทะเลาะตอแยต่กันอยู่บ่อยครั้ง ดังนั้นจึงต้องมีโรงเตียมแยกเอาไว้โดยเฉพาะ เพื่อมิให้คนทั่วไปโดนลูกหลงจนบาดเจ็บล้มตายได้ เทพวาทรีถูกพามาที่โรงเตียมแห่งนี้ด้วยภาพลักษณ์ของเขาที่ดูเป็นคุณชายผู้สูงส่งจากสำนักเซียนแห่งใดแห่งหนึ่งนั่นเอง

ภายในเรือนเตียนหลานยามนี้พลุกพล่านไปด้วยผู้คนเนื่องจากเป็นเวลากลางวัน ทำให้เยิ่นได้มีโอกาสดูเปิดตาเป็นครั้งแรก ตั้งแต่ลงมาจากสวรรค์ กลุ่มคนที่เขาได้เจอและร่วมทางมาด้วยตลอดล้วนเป็นเพียงมนุษย์หาเข้ากินค่าธรรมดา คราวนี้เขาได้เห็นเหล่าผู้มีพลังวิเศษบ้างเสียที

เทพวาทรีมาเพียงผู้เดียวจึงไม่เป็นที่สังเกตมากนัก เสียวเออร์* ที่ตาไวหน้อยก็พาเขาไปนั่งยังโต๊ะเจียบๆ เยิ่นที่ไม่ค่อยรู้ธรรมเนียมปฏิบัติของพวกมนุษย์ก็ปล่อยเลยตามเลย ใครให้ทำอะไรก็ทำตามไป เมื่อนั่งลงแล้วเทพหนุ่มก็ได้แต่สบตากับเสียวเออร์เด็กหนุ่มผู้นั้นเจียบๆ อยู่นานสองนาน จนในที่สุดเด็กหนุ่มผู้นั้นก็ต้องเป็นฝ่ายเอ่ยปากออกมาก่อน

"เอ่อ...ไม่ทราบว่าคุณชายต้องการจะรับสิ่งใดหรือไม่"

ได้ยินเช่นนั้นเทพวาทรีก็นิ่งไปเล็กน้อย ก่อนที่เรียวกากบางจะคลีออกเป็นรอยยิ้ม ดวงเนตรงามโค้งลงเล็กน้อยคล้ายจันทร์เสี้ยว ทำให้เหล่าคนที่บังเอิญเคลื่อนสายตามาผ่านมาชะงักค้างกันเป็นแถบๆ ความรู้สึกอยากสักการะเกิดขึ้นในใจพร้อมกันโดยมิทันได้ตระเตรียม ซึ่งผู้ที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดก็มีใครอื่น แต่เป็นเสียวเออร์นี่เอง

"ปกติเขาสิ่งสิ่งใดก็นำสิ่งนั้นมาให้ข้าเกิด" เสียวเออร์ได้ฟังก็รับคำอย่างเหม่อลอย จากนั้นรีบรุดจากไปพร้อมใบหน้าแดงก่ำ โดยที่มิได้นึกสงสัย

* เสียวเออร์ คือบริกรในร้านอาหารหรือร้านน้ำชา

ในความแปลกประหลาดของประโยคนั้นเลยแม้แต่บ่อย

เหตุการณ์นี้ไม่ได้โดดเด่นอะไรนัก มีเพียงคนละแวกใกล้เคียงเท่านั้นที่รับรู้
 สายตาหลายคู่ที่อยู่ใกล้กับโต๊ะของเย่เดินต่างพยายามลอบมองคุณชายหน้า
 หยกผู้นี้ ใบหน้าหล่อเหลารูปร่าง ทว่าก็ได้ดูขาดอะไร ออกจะไปในทาง
 มองแล้วสบายตาเสียมากกว่า หากแต่ความประหลาดนั้นอยู่ที่ยิ่งมอยิ่งรู้สึก
 มีความเคารพนบถนอบขึ้นมาในใจอย่างมิทราบสาเหตุ ทั้งๆ ที่อีกฝ่ายสวม
 อารภณีสีครามเข้ม แต่กลับให้ความรู้สึกราวกับบุรุษผู้นี้แต่งกายด้วยอารภณีสี
 ฟ้าขาวเปล่งปลั่งดุจเทพเซียนเสียได้ เมื่อลองพินิจดูอย่างถี่ถ้วนก็คล้ายกับศิษย์
 หรือศิเียนของสำนักใด มีมีสัญลักษณ์ของสังกัดปรากฏบนกายเลยแม้แต่บ่อย
 มีเพียงหยกมันแพะสีขาวที่สลักอย่างงดงามห้อยไว้ที่เอว ส่วนคำว่า 'เย่' ที่
 สลักอยู่บนนั้นก็มิคุ้นเอาเสียเลย และที่สำคัญยังไร้ร่องรอยของกระบี่ที่เป็น
 สัญลักษณ์ของชาวยุทธ์อีกด้วย

โดยสามัญแล้วเหล่าสำนักเซียนหรือสำนักพรตต่างๆ มักจะใช้กระบี่เป็น
 อาวุธหลัก ทว่าทั้งโลกมนุษย์มีกระบี่จนทำเพลงกระบี่ที่ได้รับสืบทอดกันมา
 นับร้อยนับพันปีอยู่มากมาย ส่วนกระบี่มีชื่อที่เคยได้ยินมานักต่อนัก ดังนั้น
 จึงมีคำกล่าวที่ว่า 'เห็นกระบี่ก็รู้ตัวคน' ผู้มีชื่อเสียงบางท่านแทบจะไม่เคย
 เห็นหน้าค่าตา ทว่ายามเมื่อออกกระบี่จนท่าหรือยามเมื่อชักกระบี่ก็รู้ได้ว่า
 คนผู้นั้นเป็นใครหรือมาจากที่แห่งใด

เทพหนุ่มมิได้รู้สึกทุกซักร้อนใดๆ เมื่อถูกจ้องมองด้วยสายตาอยาก
 อยากรู้เห็น ผู้ใดอยากมองก็มองไป ในเมื่อมองแล้วก็ได้อะไรอยู่ดี เขาจึงซา
 หอมกรุ่นที่เสียใจเอื่อยๆ มาให้อย่างผ่อนคลายอารมณ์ และถือโอกาสนี้สำรวจ
 สิ่งต่างๆ ไปด้วย

ในโรงเตี๊ยมแห่งนี้มีผู้ฝึกยุทธ์มากหน้าหลายตา เขาใช้ความสามารถ
 ของเทพในการแยกแยะผู้คน โดยปราณทิพย์ในวิญญาณของมนุษย์นั้น
 ความแข็งแกร่งขึ้นอยู่กับความแตกฉานของวิชาที่ตนฝึกฝน บางวิชา
 อาจจะธรรมดาสามัญมาก แต่หากวิธีการฝึกถูกต้องตรงจุดก็สามารถเพิ่ม
 ปราณทิพย์ได้สูงกว่าพวกวิชาหายากที่มีพิษสงร้ายกาจเสียอีก

เทพเจ้าสามารถแยกระดับพลังของมนุษย์เหล่านี้ได้จากความบริสุทธิ์ของปราณที่แผ่ออกมารอบกายคนผู้นั้น ยิ่งปราณทิพย์มีความบริสุทธิ์มากเท่าไร ก็ยิ่งเป็นผู้ที่แข็งแกร่งมากเท่านั้น ส่วนความบริสุทธิ์ก็ดูได้จากสีของปราณทิพย์ หากสะอาด ไร้สิ่งเจือปน ย่อมหมายความว่าคนผู้นั้นมีฝีมือกล้าแกร่งอย่างยิ่ง สิ่งนี้ตรงข้ามกับมาร เพราะสำหรับมารและผู้ฝึกวิชามาร ยิ่งปราณทิพย์หรือปราณมารดำมืดหรือสกปรกเท่าใด ย่อมหมายถึงมารตนนั้นยากที่จะรับมือมากขึ้นตามไปด้วย

กลับมาที่เหล่าผู้ฝึกยุทธ์ทั้งหลายในโรงเตี๊ยมอีกครั้ง เย่เลนสังเกตเห็นว่ากลุ่มคนที่มาด้วยกันมักจะแต่งกายเหมือนกันหมด อย่างเช่นกลุ่มทางใต้ที่อยู่เกือบริมประตู เป็นชายหนุ่มสี่คน แต่ละคนแต่งกายด้วยอาภรณ์สีเขียวอ่อน มองแล้วออกจะให้ความรู้สึกสดชื่น ใบหน้าผุดผ่อง สะพายกระบี่ฝึกสีเขียวอ่อนกันทุกคน บนอาภรณ์ปักลายกิเลนสีมรกตเอาไว้ เขานึกถึงหนังสือภาพที่อาเย่วทิ้งไว้ให้ชิ้นมาได้ ดูเหมือนว่าคนหนุ่มเหล่านั้นจะมาจากสำนักฉินหลินสุยจิงของสกุลเซวีย

มองเลยเข้าไปด้านในอีกหน่อยก็จะเห็นเหล่าคุณชายน้อยชุดขาวที่เรียกได้ว่าขาวทั้งกาย เพราะตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าล้วนเป็นสีขาว แม้แต่เครื่องประดับอย่างปิ่นก็ยังเป็นหยกขาว ทรงผมเรียบตึงปล่อยยาว ทว่าไม่มีกระดกกระเดื่องออกมาแม้แต่เส้นเดียว สีหน้าต่างก็สุขุมเยือกเย็น แผ่นหลังตั้งตรงแน่นเป็นกำแพง บนอาภรณ์ปักลายไป่หลันฮวา* ด้วยด้นเงินล้ำค่า เทพหนุ่มนี้ถึงความหมายของดอกไม้ชนิดนี้ 'คุณธรรมประจำตนอันสูงส่ง' ดูเหมือนว่านี่จะเป็นอนุชนจากสกุลฉี

เมื่อเคลื่อนไหวสายตาไกลออกไปจนเกือบถึงด้านในสุด ปรากฏเป็นโถงยาวที่มีหนุ่มสาววัยใกล้เคียงกันราวสิบคนนั่งสังสรรค์กันอย่างสนุกสนาน ทุกคนล้วนแต่งกายด้วยอาภรณ์สีฟ้าอ่อนดูทั้งองศาสดับกับสีขาวดังก้อนเมฆ บนอาภรณ์ปักด้วยลายเมฆมงคลกระจายอยู่ทั่วชายผ้า ยามผ้าสะบัดเมื่อก้าวเดินก็ราวกับหมู่เมฆล่องลอยอย่างอิสระ สำนักนี้เป็นสำนักเซียน

* ไป่หลันฮวา คือดอกจำปี

ที่มีจำนวนคนมากที่สุด ทั้งยังครองตำแหน่งอันดับหนึ่งของยุทธภพบ่อยครั้งที่
ที่สุดด้วย คนทั่วไปสามารถพบเห็นศิษย์ของสำนักนี้ได้มากที่สุด เนื่องจาก
วิธีการเข้าร่วมสำนักไม่ยุ่งยากนัก ขอแค่มีพลังพื้นฐานถึงขั้นก็เพียงพอแล้ว จากนั้น
ค่อยเข้าไปฝึกฝนขัดเกลาเอาด้านใน ซึ่งสำนักที่ว่ำนั่นก็คือเซียนอวี่นชานั่นเอง

น่าเสียดายที่ไม่มีโอกาสได้เห็นคนจากสองสำนักมีชื่อที่เหลือ เนื่องจาก
วังบุปผานั้นมีแต่สตรี การจะลงมาคลุกคลีกับผู้คนเป็นเรื่องยากที่สุด ส่วน
อารามอุยวส่วนมากก็เป็นบรรพชิต ไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับทางโลกมากนัก

พิจารณาผู้คนที่ได้พอสมควร อาหารก็มาส่งพอดี เย่สินพิณิจูอาหาร
เบื้องหน้าตนเองที่ค่อนข้างจะหิวหาคูติไม่น้อย ในฐานะเทพแล้วเขาไม่จำเป็นต้อง
กินต้องดื่ม ทว่ามุกยังคงได้กลิ่น ลิ่นก็ยังคงมีประสาทรับรสอยู่จึงไม่แปลก
ที่มีเทพหลายองค์ชื่นชอบการกิน แม้ว่าสิ่งที่กินเข้าไปจะไม่ได้อะไรประโยชน์อันใด
ก็ตาม

ในจานเบื้องหน้าเขาคือปลาเนื้อตัวใหญ่ที่ส่งกลิ่นหอมพร้อมกับเครื่องปรุงรส
ที่ทำให้ไม่จุจิตจิตใจจนเกินไป ถัดไปด้านข้างเป็นซี่โครงหมูสัสนั่นสดใส ข้างๆ กัน
เป็นเครื่องเคียงหลากหลายอย่างซึ่งเทพราตรีไม่เคยพบเห็น

บนสวรรค์มีสัตว์มากมายอาศัยอยู่ ทว่าส่วนมากก็เป็นสัตว์เทพที่
ไม่สามารถกินได้ ส่วนพวกปลา พวกนกต่างก็มีจิตวิญญาณบริสุทธิ์ บรรลุเป็น
ภูตกินหมด ไม่สามารถสังหารเพื่อนำมาสนองปากได้ อาหารส่วนใหญ่ที่มีอยู่
ก็มักจะเป็นผักหรือผลไม้ทิพย์ที่งอกบนสวรรค์ ดังนั้นเนื้อที่พวกเขาได้กินกัน
จึงมักจะเป็นของบูชาจากโลกมนุษย์ หรือไม่ก็เป็นสัตว์ที่ลั่นชีฟตามอายุขัยและ
ยินยอมมอบร่างกายให้ด้วยความสมัครใจ

เทพเจ้าไม่ใช่พระโพธิสัตว์ทั้งหมด จึงไม่จำเป็นต้องงดเว้นเนื้อสัตว์กัน
ทุกคน เพียงแต่บนสวรรค์ไม่มีเนื้อให้กินเท่านั้นเอง

สำหรับเทพราตรีเรียกได้ว่าเป็นครั้งแรกในรอบแปดร้อยปีที่เขากำลัง
จะได้ลิ้มรสเนื้อที่หอมอร่อยเหล่านั้นอีกครั้ง มือเรียกว่่าตะเกียบอย่างมุ่มมัน
เขาเล็งไปที่บริเวณท้องปลาขาวนวลเย้ายวนสายตา รวากับมีป้ายขนาดใหญ่
ลอยขึ้นมาท้าทายให้ลิ้มลอง

ทว่าเขายังมีทันจะได้คืบเนื้อปลาอ่อนนุ่มเข้าปากก็เกิดเสียงดังสนั่นขึ้น บริเวณพื้นที่ตรงกลางเสียก่อน จากนั้นความโกลาหลย่อมๆ ก็บังเกิดขึ้นโดยมีทันตั้งตัว เหล่าผู้คนที่ตกอกตกใจต่างพากันเบนสายตาไปยังที่มาของเสียงนั้นอย่างพร้อมเพรียงกัน

บริเวณใจกลางของเรือนเตี้ยนหlananแห่งนี้ตกแต่งเป็นส่วนหินขนาดไม่ได้กว้างขวางนัก มีต้นไม้ไม่กี่ต้นจัดวางไว้พอให้สร้างความสะดวกขึ้น ด้านในสุดมีเวทีเล็กๆ พอให้นักดนตรีสองสามคนดีดสีตีเป่าสร้างบรรยากาศจรรโลงใจ ทว่าเวลานี้กลับละอะไปหมด เนื่องจากมี 'คน' หล่นลงมาตรงกลางสวนนั้นพอดี จนต้นไม้หักโค่น หินที่จัดวางเอาไว้เป็นลวดลายก็กระจัดกระจายไปทั่ว เสียงหวีดร้องของนักดนตรีหญิงดังขึ้นพร้อมกับร่างออรชรที่พากันหลบลี้หนีเอาตัวรอด

แต่ไม่ต้องให้สงสัยนานว่าเหตุใดอยู่ดีๆ จึงมีคนตกลงมาได้ ร่างของ 'คน' อีกหลายคนก็ทยอยตามลงมา

คราวนี้คนในโรงเตี้ยนต่างก็เข้าใจสถานการณ์

ดูเหมือนว่าจะมีคนตีกันอีกแล้ว!!

"เพี้ย! เจ้าหน้าไม้อาย แน่จริงก็อย่าหามาหมู่สิวะ ข้าตัวคนเดียว แต่พวกเจ้าสี่ห้าคน ไม่มีความยุติธรรมเลยสักนิด!" เสียงทุ้มตึงแหบเล็กน้อยคล้ายเด็กหนุ่มที่เพิ่งก้าวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ดังขึ้น จากนั้นร่างที่ร่วงลงมาเป็นคนแรกก็ยืนขึ้น เขาบัดฝุ่นบนกายตนเองออก พลันเศษหินก้อนเล็กก็ร่วงกราวกลับลงไปยังที่ของมัน จากนั้นจึงชี้หน้าด่าคน ทำให้ผู้อื่นได้เห็นรูปร่างหน้าตาของเด็กหนุ่มคนนั้นอย่างชัดเจน

คนผู้นี้สูงประมาณแปดจ้อ* ใบหน้าอ่อนเยาว์ ดูแล้วอายุคงไม่เกินสิบเจ็ดปี เรือนผมสีปีกกาหยักศกเล็กน้อยถูกรวบเป็นหางม้าเอาไว้ แต่งกายด้วยอาภรณ์สีดำดูทะมัดทะแมง ส่วนเนื้อผ้าไม่ได้ดีมากนัก จึงพอเดาได้ว่าผู้สวมใส่คงมีฐานะธรรมดาสามัญ บนเอวห้อยกระบี่ที่ดูเก่าจนไม่น่านำมา

* จ้อ (เทียบ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนในสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

ใช้งานได้ไวเล่มหนึ่ง

เด็กหนุ่มผู้นี้เป็นคนหล่อเหลา แต่หางตาที่ชี้ขึ้นกับหัวคิ้วที่ขมวดเข้าหากันเล็กน้อยทำให้ดูกลายเป็นผู้ที่มีความดื้อรั้นไปเสีย ประกอบกับท่าที่ที่ดูแข็งแกร่งวามขี้นี้ว่าคนอื่นในเวลานี้แล้ว ยิ่งเสริมให้ภาพลักษณ์คนหัวรั้นเด่นชัดขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะเมื่อมองตามปลายนิ้วของเขาไป สายตาก็ปะเข้ากับกลุ่มคนที่แต่งกายด้วยอาภรณ์สีขาวตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าเข้า

นั่นมันคนของสกุลจิมิใช่หรือ

ยังไม่นานจะได้คลายความสงสัย การโต้เถียงก็เริ่มขึ้นอีกครั้ง

"ผู้ใดกันแน่ที่ไม่มีความยุติธรรม พวกเราจ้างเจ้าให้ทำงาน แต่เจ้ากลับไม่สามารถทำงานได้สำเร็จ แล้วยังมากล่าวเท็จว่าสำเร็จแล้วเพื่อรับรางวัล"

"เฮอะ! ข้าจะโกหกพวกเจ้าไปเพื่ออะไร ให้ข้าส่งของข้าก็ส่งแล้ว แถมยังเป็นคนสกุลจิมิของพวกเจ้าที่มารับ นี่มิใช่ว่าพวกเจ้ากำลังจะเบี้ยวค่าจ้างหรือหรือ!"

"เจ้ามีหลักฐานอันใดมายืนยันว่าส่งของแล้วตามที่ว่า"

เมื่อได้ยินประโยคนี้เด็กหนุ่มก็ส่ายยิ้ม แล้วล้วงเอากะดาษออกมาแผ่นหนึ่ง บนนั้นมีข้อความเขียนเอาไว้ว่ารับของ พร้อมกับมีรอยนิ้วมือประทับอยู่

"นี่อย่างไรเล่า"

กลุ่มคนชุดขาวจากสกุลจิมิพนิจมองเพียงชั่วครู่ก่อนจะเอ่ยต่อ "นี่มิใช่การรับของของสกุลจิมิ หากมีการรับของ พวกเราจะประทับตราประจำตระกูลลงไปด้วย"

เย่เลนฟังแล้วนึกตาม เขาอ่านในหนังสือคู่มือการใช้ชีวิตมาแล้ว โลกมนุษย์มีเงื่อนไขและข้อตกลงจำนวนมาก เขาเคยอ่านเจอเรื่องการส่งของเป็นข้อความที่มีเพียงสองสามบรรทัดเท่านั้น โดยเขียนไว้ว่า 'หากมีการรับส่งของจะต้องประทับตราหรือรอยนิ้วมือนั้นยืนยันว่าได้รับแล้ว การส่งจึงจะเป็นอันเสร็จสมบูรณ์'

"เจ้ากำลังหลอกหลวงพวกเราอยู่ใช่หรือไม่"

ความกดดันเริ่มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ฝ่ายที่ถูกกดดันเองก็ดูจะไม่พอใจแล้วเช่นกัน "ข้าจะไปรู้ได้เช่นไร ในเมื่อเจ้าให้ข้ากล่าวว่า 'ไปหลั่นขวาแยมบาน ยามคิมหันต์' คนมารับก็ตอบว่า 'พริณโปรยรวงโรยลงปรุพี' ตามที่เจ้าบอก ข้าจึงได้ให้ของไป!"

"รหัสลับนี้มีเพียงเจ้ากับพวกเราที่รู้ ข้าจะมั่นใจได้อย่างไรว่าเจ้ามิได้แต่งเรื่องขึ้นแล้วเอาของไป"

ได้ยินเช่นนั้นเด็กหนุ่มก็พานโมโหขึ้นกว่าเดิม

"หากข้าเอาไปจะแบกหน้ากลับมาหาพวกเจ้าหรือ เช่นนั้นข้าก็โง่แล้ว พวกเจ้ามีวิชา 'วจีเที่ยงธรรม' ไม่ใช่หรือ เอามาใช้กับข้าเสียสิ จะได้รู้ว่าข้าพูดจริงหรือไม่"

วิชาวจีเที่ยงธรรมคือสิ่งใด ไม่มีผู้ใดในยุทธภพไม่รู้จัก เนื่องจากว่าชื่อเสียงของสกุลจื๋นนั้นแรกเริ่มเดิมทีไม่ได้มีความโดดเด่นมากนัก แต่เมื่อหลายร้อยปีก่อนเกิดสงครามปราบมารขึ้น สกุลจื๋นได้ใช้วิชาที่สืบทอดกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษในการช่วยกำจัดหนอนบอนไล่ หรือก็คือไล่ศึกที่แฝงตัวเข้ามาอยู่ในสำนักธรรมะทั้งหลายในเวลานั้น

ความร้ายกาจของวิชานี้คือการที่สามารถทำให้ผู้ที่ถูกคาถากล่าวความจริงออกมา ไม่อาจปิดบังได้ เรียกได้ว่าหากมีวิชานี้อยู่ก็ไม่จำเป็นต้องอ่านใจคน เพราะประเดี๋ยวคนที่ถูกคาถาก็จะพูดทุกอย่างตามที่คิดออกมาเอง

"พวกเราสามารถใช้คาถาวจีเที่ยงธรรมกับเจ้าได้ สาเหตุเป็นได้เพียงสองสิ่ง หากเจ้ามิได้มีเครื่องรางป้องกัน ก็ต้องมีโช่มนุษย์" วจีเที่ยงธรรมแม้ร้ายกาจแต่ก็มีข้อจำกัดอยู่ หนึ่งคือไม่สามารถใช้กับเผ่าพันธุ์อื่นที่ไม่ใช่มนุษย์ เซียน หรือมนุษย์ที่ฝึกวิชามาร และสองคือมีเครื่องรางที่ถูกสร้างโดยปรานมารเท่านั้นที่สามารถป้องกันคาถานี้ได้

สำหรับมนุษย์แล้วเมื่อกล่าวถึงมารก็เหมือนกำลังพูดถึงสิ่งที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตนี้ เนื่องจากพวกมารนั้นแข็งแกร่งมาก แม้จะมีจำนวนน้อย ทว่ามารหนึ่งตนก็สามารถก่อเหตุวุ่นวายหรือหายนะให้กับบ้านเมืองหนึ่งแคว้นได้แล้ว ดังนั้นมนุษย์จึงทั้งเกลียดและกลัวพวกมารเป็นอย่างยิ่ง แต่เนื่องจาก

ความสามารถที่จะต่อกรกับมารสายเลือดเท่านั้นไม่เพียงพอ ผู้ที่ตกเป็นเป้าหมายจึงกลายเป็นเหล่าผู้ฝึกวิชาแปลกพิสดารหรือที่เรียกว่าวิชามารแทน เพราะอย่างน้อยพวกเขาก็ยังเป็นมนุษย์เหมือนกัน

ความขัดแย้งนี้เริ่มขึ้นได้ไม่ถึงพันปีด้วยซ้ำ เมื่อก่อนต่างฝ่ายก็ต่างอยู่ แม้จะมีผู้ฝึกวิชามารบ้างประปราย แต่หากก่อความวุ่นวายก็เพียงแค่สั่งสอน ตักเตือน ทว่าไม่รู้ว่ตั้งแต่เมื่อใดที่เหตุการณ์เลวร้ายลงเรื่อยๆ จากที่มีกระทบกระทั่งกันบ้างเป็นครั้งคราว กลับกลายเป็นไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้อีก หากพบพวกมารเมื่อใดก็ต้องกำจัดทิ้งเสียให้ได้

เมื่อเด็กหนุ่มถูกกล่าวหาเช่นนั้น สายตาผู้คนก็คราแหยงทำเพียงแค่มองดูก็แปรเปลี่ยนเป็นความมาดร้ายแทบจะในทันที แต่แม้จะถูกมองเช่นนั้น เขากลับไม่สะทกสะท้านเลยแม้แต่น้อย ทั้งยังขมวดคิ้วแน่นขึ้นกว่าเดิม จากนั้นก็คล้ายกับครุ่นคิดถึงบางสิ่งได้จึงแค้นหัวเราะออกมา

"เฮอะ ที่แท้สำนักที่อ้างตนว่าเป็นพรรครัทธิธรรมทั้งหลาย เมื่อยามต้องการให้ร้ายใครก็เพียงกล่าวหาว่าคนผู้นั้นเป็นปีศาจ เป็นมารเช่นนั้นหรือ"

จากที่เป็นเพียงการทะเลาะตอแยดีเล็กๆ ในเวลานี้กลับค่อยๆ บานปลายขึ้นเรื่อยๆ เทพราตรีที่อยู่นอกวงผู้คนสัมผัสได้ถึงแรงกดดันและพลังปรารถนิตพิyth ที่แผ่ขยายกว้างขึ้น ซึ่งมาจากหลายบุคคลที่อยู่ในบริเวณนี้ ทว่าจากกระแสปรารถนิตพิythที่ผสมปนเปกันไปหมด เขากลับรู้สึกได้ถึงสายพลังอันคุ้นเคย

แม้จะแผ่วเบา แต่เขาก็มั่นใจว่ามันคือปรารถนาเทพ!

เมื่อคิดได้ดังนั้นเย่เส็นก็รีบสอดสายสายตาเพื่อมองหาต้นตอของสายพลังนี้ทันที โดยที่ในใจได้แต่คิดว่าคงไม่ใช่พวกทหารเทพที่มาตามจับเขาใช่หรือไม่ จักรพรรดิสวรรค์คงไม่ทรงงานรวดเร็วถึงเพียงนั้น หรืออย่างน้อยหากจะลงมาจากสวรรค์ก็ต้องใช้เวลาหลายวันบนโลกมนุษย์อยู่ดี

ตราเทพบนหน้าผากของเทพราตรีทอแสงสีเงินเล็กน้อยก่อนจะจางไปอย่างรวดเร็ว เขาไม่อาจเรียกดาวพยากรณ์ออกมาได้ในเวลานี้ ดังนั้นจึงได้แต่ตั้งปรารถนาในสายเลือดออกมาเพื่อตรวจหา จนกระทั่งพบว่ามันอยู่ท่ามกลางกลุ่มคนที่มุงล้อมกันอยู่ตรงนั้น

แต่ยังไม่ทันได้พิจารณาว่าผู้ใดเป็นเจ้าของ เขาก็ได้ยินเสียงปะทะกันของสายปรางค์คูหนึ่ง ตามมาด้วยกระบี่สีขาวที่บินจรวดเจ็ยตอบโต้กับกระบี่ที่ยังไม่ออกจากฝักไม้ ผู้คนต่างหลบหลีกกันจ้าละหวั่นเพื่อไม่ให้ตนเองถูกลูกหลง ยามนั้นเองเย่เสินก็เห็นก้อนสีดำขนาดใหญ่ก้อนหนึ่งกำลังลอยละลือมาทางตนเองด้วยความเร็วที่ยากจะหลบหลีก

แต่ที่สำคัญว่านั่นคือบนโต๊ะของเขายังเต็มไปด้วยอาหารที่ยังไม่ทันได้ลิ้มลองแม้แต่คำเดียว!

เร็วกว่าความคิด ม่านพลังถูกกางออกเพื่อปกป้องโต๊ะนั้นไว้ สิ่งที่ลอยมาจึงกระทบเข้ากับม่านแทนจนได้ยินเสียงดัง 'อึก' แล้วร่างที่ลอยเข้ามากกระทบนั้นก็ค่อยๆ ร่วงลงไปกองบนพื้น

เป็นเด็กหนุ่มชุดดำผู้นั้นนั่นเอง

ทว่าสิ่งที่ดึงดูดสายตาของเทพาตรีไปมิใช่ใบหน้าหล่อเหลาของเด็กหนุ่มซึ่งริมฝีปากเประอะเปื้อนไปด้วยโลหิตที่กระอักออกมาปริมาณมาก หากแต่เป็นปานสีน้ำเงินอ่อนรูปหยดน้ำล้อมรอบด้วยเกลียวคลื่นที่ปรากฏอยู่บนแก้มของอีกฝ่าย

เทพหนุ่มตกใจจนเผลอลงไปนั่งข้างๆ เด็กหนุ่มเพื่อประคองใบหน้าของอีกฝ่ายขึ้นมามองให้ชัดอีกครั้ง

นี่มันตราเทพของเทพวารี สหายในปกครองของเขามิใช่หรือ!

ราตรีที่ 3

ข้ากับเจ้า เราคนบ้านเดียวกัน

เด็กหนุ่มที่มีตราของเทพวารียามนี้หมดสติไปแล้ว เย่เสินใช้ปรมาณเทพตรวจสอบร่างกายของอีกฝ่ายก็พบว่ามีการซ้ำในอยู่ไม่น้อย คาดว่าคงเกิดจากการปะทะกับคนสกุลจี ปรมาณทิพย์ของคนผู้นี้ไม่ได้สูงนัก อยู่ในขั้นรากฐานระดับจันทรา* เท่านั้น ดังนั้นร่างกายจึงยังไม่แข็งแกร่งสักเท่าไร

"คุณชายท่านนี้ได้โปรดส่งคนผู้นั้นมาให้เราได้หรือไม่ เรามีปัญหาที่ต้องสะสางกับพวกเราอยู่" สตรีนางหนึ่งเอ่ยขึ้นอย่างสุภาพ ทว่าน้ำเสียงก็ยังคงมีความแข็งกร้าวผสมอยู่ เย่เสินจึงพักการตรวจสอบร่างกายของเด็กหนุ่มเอาไว้ แล้วเคลื่อนสายตไปยังกลุ่มคนชุดขาวที่เดินแหวกฝูงชนจนมาหยุดอยู่เบื้องหน้าของตนเอง

"เรามีปัญหาใดกับพวกท่านหรือ" ยามเอ่ยถามใบหน้าที่แต่งแต้มไปด้วยรอยยิ้มอ่อนโยนตามแบบฉบับ พานให้ผู้พบเห็นลดทอนที่แข็งกร้าวลงโดยไม่รู้ตัว ก่อนจะเอ่ยตอบมาด้วยน้ำเสียงที่ดูอ่อนน้อมขึ้น

"พวกเราจ้างให้เขาไปส่งของให้ ทว่าของกลับไม่มีถึง แต่เขาอ้างว่าทำงานเรียบร้อยแล้ว มีหน้าข้ายังกล้ากลับมาทวงค่าจ้างจากพวกเรา"

คิวเรียวของเทพราตรีเล็กขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ฟัง

"ท่านมีหลักฐานหรือไม่"

* ขั้นของลมปรมาณแบ่งออกเป็นทั้งหมด 5 ขั้น ได้แก่ ขั้นรากฐาน ขั้นก่อกำเนิด ขั้นหลอมรวม ขั้นสงบจิต และขั้นจิต โดยในแต่ละขั้นจะแบ่งออกเป็น 6 ระดับด้วยกัน คือ ระดับปฐมที่ ระดับนาภา ระดับจันทรา ระดับสุริยัน ระดับสววรรค์ และระดับบรรพกาล

"แน่นอน ในใบรับของที่เขาให้พวกเราเรามีตราประทับของสกุลเงิน แต่กลับเป็นรอยนิ้วมือของผู้ใดที่มีอาชญากรรมได้ ของสิ่งนี้สำคัญมาก จึงต้องมีรหัสลับในการรับของ มีเพียงเขาและข้าเท่านั้นที่รู้ เขายังว่าผู้มารับสามารถตอบรหัสลับได้ ทว่าความจริงผู้ที่พวกเราให้เขานำของไปส่งยังมิได้รับของสิ่งนั้น ทั้งยังมีเห็นแม้แต่เงาของเขาเลยด้วยซ้ำ"

ดวงเนตรดำลึกลับดูจุ่มุกมึนลึล่อมองตัวอักษรที่เขียนเอาไว้สั้นๆ ว่า 'รับของ' พร้อมด้วยรอยนิ้วมือสีแดง ฉับพลันตราเทพจันทราสีเงินกลางหน้าผากก็ทอประกายแสงออกมาเล็กน้อย ขณะเดียวกันตราเทพรูปหยดน้ำบนแก้มของเด็กหนุ่มก็ส่องประกายสีน้ำเงินจางๆ เช่นกัน เปลือกตาสีมุกปิดลงช้าๆ ก่อนจะลืมขึ้นเพียงเสี้ยวจิ๊บๆ

"เขามีได้โกหก" เทพราตรีเอ่ยพร้อมรอยยิ้มบาง

ความสามารถอีกหนึ่งอย่างที่มาควบคู่กับความสามารถในการพยากรณ์ของเทพราตรีคือการอ่านเหตุการณ์หรืออ่านอดีตจากบางสิ่งบางอย่าง

การเห็นอดีตและการเห็นอนาคตเป็นความสามารถที่มาพร้อมกับหน้าที่อันยิ่งใหญ่ เทพที่มีพลังด้านนี้มักจะไม่ได้แสดงตนหรือหลีกเลี่ยงการใช้พลัง เพราะสิ่งที่เห็นล้วนแต่เป็นสิ่งที่ไม่สามารถแก้ไขได้ ไม่ว่าจะเป็นเลวร้ายหรือดีงามก็ไม่สามารถย้อนมือเข้าไปเกี่ยวข้อง

เช่นเดียวกับเหล่าพระโพธิสัตว์ทั้งหลาย พวกเขາเหล่านั้นสามารถเห็นเคราะห์กรรมของสิ่งมีชีวิตต่างๆ บนโลกนี้ ทว่าไม่สามารถเข้าไปแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ ทำได้เพียงช่วยเหลือให้บรรเทาลง เหล่าเทพที่ดำเนินตามเส้นทางพระโพธิสัตว์จึงสะสมแต่บุญญ์ได้จากแรงศรัทธาของมนุษย์หรือปีศาจที่สร้างคุณความดีแลกเปลี่ยนกับการลดทอนความสาหัสของเคราะห์กรรมตนเอง

ครั้งนี้เย่เลินใช้ความสามารถส่วนนี้ในการตรวจสอบเหตุการณ์ว่าแท้จริงเป็นอย่างไร เพียงชั่วพริบตาภาพต่างๆ ก็ไหลวนราวกับคลื่นลูกใหญ่ เขามองเห็นเหตุการณ์ได้อย่างชัดเจนโดยไม่มีพลาดแม้แต่ช่วงเดียว

"ท่านมีหลักฐานอันใด" สตรีนางนั้นกล่าวอย่างไม่ยอมความ

"ข้าจะนำของสิ่งนั้นกลับมาให้พวกท่านเอง"

เยเลินไม่อาจบอกความสามารถของตนให้ผู้อื่นรู้ได้ แม้โลกนี้จะมีผู้วิเศษหรือเซียนมากมาย แต่ความสามารถอย่างการอ่านอดีตเห็นอนาคต ก็คงไม่ได้พบเจอง่ายนัก ในยุทธภพที่แสนวุ่นวายแห่งนี้ แม้เขาจะไม่ได้สัมผัสหรือรู้จักกับมันมามากนัก แต่เทพราตรีก็มีลางสังหรณ์ว่าหากมีคนรู้เข้าย่อมไม่อาจเป็นเรื่องดี และลางสังหรณ์ของเขาในฐานะเทพพยากรณ์ก็มักจะถูกต้องเสมอ

"ข้าจะเชื่อท่านได้อย่างไร มิใช่ว่าท่านเป็นพวกเดียวกับเขา มาหลอกลวงพวกเราอีกนะ"

ไต้ยิ่นเชนนั้นเยเลินก็โคลงศีรษะเล็กน้อย ดูเหมือนว่าไม่ว่าจะกล่าวเช่นไร อุนซุนสกุลจีเหล่านี้ก็คงไม่ยอมเลิกราง่ายๆ แม้เขาจะรู้ว่าตนเองไม่ได้ไปปิด แต่ผู้อื่นย่อมไม่อาจเชื่อ ไหนจะเด็กหนุ่มที่มีสัญลักษณ์ของเทพราตรีซึ่งดูจะสร้างเรื่องเอาไว้มากมายผู้นี้อีก

เขาคุ่นคิดเพียงชั่วครู่ ก่อนที่มือเรียวยาวจะปลดหยกห้อยบนเอวออก แล้วขึ้นไปทางอุนซุนกลุ่มนั้น

"นี่คงเป็นหลักประกันได้กระมัง" หยกมันพะแน่อดีตที่หาได้ยากยิ่งในบุคคลนี้ถูกมอบให้โดยง่าย สำหรับกลุ่มคนที่เฝ้าชมอยู่ต่างก็รู้สึกได้ถึงความจริงใจของขุนชายรูปงามที่ไม่ทราบความเป็นมาแน่ชัดผู้นี้

วัฒนธรรมของโลกมนุษย์นั้น หยกพกเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ เนื่องจากเป็นได้ทั้งตัวตน ความภาคภูมิใจ และเกียรติยศของวงศ์ตระกูล สิ่งสำคัญเช่นนี้ ย่อมมิอาจมอบให้ผู้ใดได้โดยมิได้ตรวจสอบให้ถี่ ยิ่งหยกพกนั้นงดงามหรือหายาก ยิ่งบ่งบอกถึงความสำคัญของผู้เป็นเจ้าของ ซึ่งอาจเป็นได้ถึงเชื้อพระวงศ์หรือเซียนผู้เลื่องชื่อ

สำหรับเทพราตรีแล้วเขาหาได้รู้เรื่องยับย้อยเหล่านั้นไม่ แค่หยกพกเพียงอันเดียว หากหายไปเขาก็แค่สร้างขึ้นมาใหม่เท่านั้นเอง

"ของมีค่าเช่นนี้ ท่านแน่ใจแล้วหรือ" เหล่าอุนซุนสกุลจีแม้ท่าทางจะหยิ่งยโส แต่เนื้อแท้พวกเขาก็ฝึกฝนมาในวิถีหฺรู (ขงจื๊อ) ของฝ่ายธรรมะ ย่อมมิ

ความรู้สึกเกรงใจในเบื้องลึกอยู่บ้าง ครั้นผู้ยื่นของมีค่าเช่นนี้ให้ก็มีกลัวรับไว้ในทันที

"ข้าแน่ใจแล้ว สิ่งนี้เป็นเครื่องค้าประกัน เมื่อใดข้านำของมาคืนพวกท่านได้ เมื่อนั้นค่อยนำหยกมาคืนข้าเถิด" เทพราตรีเอ่ยอย่างใจกว้าง ทำให้ผู้ที่ได้ยินเกิดความประทับใจในตัวเขายิ่งขึ้น

"เช่นนั้นกับไว้" เสียงของบุรุษที่ฟังดูเย็นชาดังขึ้น เทพราตรีเคลือบสายตาไปยังต้นเสียงเล็กน้อย พอดีกับที่สตรีผู้สนทนากับเขาก่อนหน้านั้นหลีกทางออก ทำให้สายตาของเทพหนุ่มสบเข้ากับเนตรสีอำพันซึ่งกำลังจ้องมองมายังเขา ด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความเยือกเย็น

คนผู้นี้แต่งกายด้วยอาภรณ์สีขาวปกคลุมไปหลังขวาสีเงินอันเป็นเอกลักษณ์ของคนสกุลจี ทว่าเทพราตรียังมองเห็นความแตกต่างอยู่บ้าง ลวดลายบนอาภรณ์นั้นนอกจะหรูหราซับซ้อนเป็นพิเศษ รวมถึงตัวเสื้อผ้าเองก็หรูหราว่าคนอื่น ๆ ประกอบกับบรรยาภาศรอบกายที่คล้ายกับจะเป็นผู้นำของคนทั้งหมด ระดับของปราณทิพย์เองก็อยู่ในชั้นหลอมรวมระดับบนมาแล้ว คาดว่าคงเป็นผู้สูงศักดิ์ผู้หนึ่งของหมู่ติกเหียนชิง

"ศิษย์พี่ใหญ่" เหล่าอนุชนหนุ่มสาวสกุลจีต่างยกกระบี่ขึ้นมาทำความเคารพชายหนุ่มผู้นั้นอย่างพร้อมเพรียง เป็นอย่างที่เขาไตร่ตรอง คนผู้นี้มีความสำคัญในหมู่ติกเหียนชิงจริง ๆ ตำแหน่งศิษย์พี่ใหญ่ที่ว่า หากเขาเข้าใจไม่ผิด เหมือนจะเป็นศิษย์เอกใช่หรือไม่ เย่เลนนี่ถึงชื่อของคนผู้นี้ขึ้นมา

"คารวะคุณชายจีหนึ่งอวี" เทพราตรีกล่าวด้วยรอยยิ้ม

สำหรับโลกยุทธภพ นอกจากการเดินทางสายปราบปีศาจ ปราบมารแล้ว มีอีกหนึ่งกิจกรรมที่มักจะจัดขึ้นทุกปี นั่นก็คือการจัดอันดับยุทธภพ โดยการจัดอันดับนี้มีอยู่สองอย่าง คือจัดอันดับสำนัก และจัดอันดับคน ซึ่งทำสกุลดังก็ล้วนมีชื่อขึ้นมาได้จากกิจกรรมดังกล่าวนี้เอง

ในยุทธภพมีพรรคมรณะอยู่เป็นจำนวนมาก ทั้งสำนักเก่าแก่ และสำนักที่เกิดขึ้นมาใหม่ มีทั้งที่เป็นสำนักเซียน สำนักพรต และอารามวัดวาต่าง ๆ ซึ่งแต่ละที่ก็มีวิธีการฝึกฝนที่แตกต่างกันออกไป บางทีอาจมีเคล็ดวิชาที่สืบทอด

กันมาตั้งแต่โบราณกาล บางทีก็อาจจะเป็นวิชาที่เพิ่งคิดค้นขึ้นมาได้ ดังนั้นเมื่อตนเองมีของดีเยี่ยมไม่ยากเก็บไว้แต่เพียงผู้เดียว แต่หากจะให้นำไปแสดงเฉยๆ ก็ดูจะไร้ค่า ไร้ราคา ดังนั้นกิจกรรมนี้จึงได้บังเกิดขึ้น โดยมีการกำหนดไว้ทั้งหมดสิบอันดับ

สำหรับอันดับหนึ่งถึงห้ามักจะวนเวียนกันอยู่ที่ห้าตระกูลใหญ่เหล่านั้น ส่วนอันดับหกถึงสิบจะสลับเปลี่ยนกันไปเรื่อยๆ อาจจะเป็นหน้าใหม่หรือหน้าเก่า ก็ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เข้าร่วม

ลักษณะของกิจกรรมนี้เรียบง่ายนัก หากมิใช่การแข่งขันตามหาของ ก็เป็นการแข่งขันกันล่ามารบราบปีศาจต่างๆ ซึ่งกิจกรรมนี้เองที่เป็นจุดกำเนิดของจอมยุทธ์ชื่อดังทั้งหลาย

อันดับของสำนักขึ้นอยู่กับผู้เข้าแข่งขันโดยตรง หากศิษย์สำนักใดมีผลการแข่งขันอยู่ในอันดับหนึ่ง สำนักนั้นก็จะต้องไปโดยปริยาย ซึ่งผู้ที่ทำให้นสำนักได้หน้าได้ตาอย่างอมกอลายเป็นผู้มีชื่อเสียงในเวลาต่อมา

ในหนังสือที่เทพจันทร์ทักเอาไว้มีเรื่องนี้ระบุอยู่ด้วย โดยยังระบุไว้อีกว่าแต่ละสำนักมีผู้ใดที่มีชื่อเสียงอยู่บ้าง ซึ่งสำหรับหมู่ตึกเหียนซิงของสกุลจิ้นนั้นบุคคลที่เป็นที่เชิดหน้าชูตานั้นนามว่าจิ้งหวี่ เจ้าของสมณานามกระบี่เซวี่ยอวี่ (พิรุณไพรย) ศิษย์เอกที่คว่ำอันดับหนึ่งมาให้สกุลจิ้นหลายสมัย ไม่มีผู้ใดในยุทธภพไม่รู้จักคนผู้นี้ ดังนั้นเย่เสินจึงมั่นใจที่จะกล่าวเรียกอีกฝ่ายออกไป

ซึ่งอีกฝ่ายก็พยักหน้าน้อยๆ ตอบกลับมาเท่านั้น

ดวงเนตรเรียวหรือลิงเล็กน้อย ดูเหมือนว่าคนสกุลจิ้นจะหยิ่งโสไม่น้อย ทว่าเย่เสินก็พอจะเข้าใจได้ คนสกุลจิ้นถูกปลูกฝังด้วยการสั่งสอนแบบลัทธิหรือซึ่งมุ่งเน้นในด้านกฎเกณฑ์และศีลธรรม ปฏิบัติตามคำสอนในคัมภีร์อย่างเคร่งครัด ดังนั้นบุคลิกของคนเหล่านี้ย่อมต้องมีความถือตัว เบื่องตันก็ดูได้จากการแต่งกายที่เรียบร้อยตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า อารมณ์ต้องสะอาดสะอาดอันกิริยามารยาทต้องถูกต้องตามหลักจารีต ไม่ว่าจะนั่ง ยืน เดิน หรือนอน และด้วยเงื่อนไขเหล่านี้เองจึงทำให้หมู่ตึกเหียนซิงเป็นสำนักเขียนที่มีจำนวนศิษย์น้อยที่สุด ทว่าสำหรับสกุลจิ้นแล้วนั้นมิใช่เรื่องสำคัญ เพราะพวกเขาเน้นคุณภาพ

ไม่เน้นปริมาณ

แม้จะมีจำนวนคนไม่มากนัก แต่ต้องยอมรับว่าศิษย์สกุลจีเป็นผู้มีฝีมือยอดเยี่ยมทุกคน นั่นเป็นเพราะหากใช้งานไม่ได้ เหล่าผู้อาวุโสในตระกูลจะไม่มีวันปล่อยให้ออกมาเดินเล่นนอกเขตสำนักเป็นแน่

"เช่นนั้นข้าขอเวลาเจ็ดวัน แล้วจะนำของกลับมาคืนพวกท่าน" เมื่อคุณชายศิษย์เอกผู้นี้ไม่มีสิ่งใดให้ตนสนใจแล้ว เทพราตรีก็ปรารถนาจะออกไปจากบริเวณนี้เสียที เนื่องจากเขายังมีเด็กหนุ่มที่ยังคงไม่ได้สติต้องดูแลอยู่

"สามวัน" ทว่าสิ่งที่เขาต้องการกลับไม่ใช่อะไรที่ประสงค์ เมื่อคุณชายจียังคงไม่ยอมปล่อยเขาไปง่ายๆ

"สามวันหรือ"

"ของสิ่งนั้นสำคัญมาก มิอาจชักช้าได้"

เย่เสินเล็กคิ้วมองเล็กน้อย ปากกล่าวว่าของสำคัญ แต่กลับใช้ให้เด็กหนุ่มที่ปรารถนาพิชิตไม่สูงนักไปส่งแทน ดูท่าคนสกุลจีจะมีความย่อนแออยู่ในตัวเหมือนกันนะ

"เช่นนั้นก็สามวัน"

ระยะเวลาที่ให้มาไม่ได้เกินความสามารถของเขาสักเท่าไร

"อีกสามวันพบกันที่ชั้นสองของโรงเตี๊ยมแห่งนี้อีกครั้ง" เมื่อกล่าวในสิ่งที่ตนเองต้องการจบ คุณชายใหญ่สกุลจีผู้นั้นก็หันหลังเดินหายลับไปจากสายตารวดเร็ว เทพราตรีได้แต่โคลงศีรษะเล็กน้อย อดค่อนข้างอดใจมิได้ว่าสกุลจีแห่งหมู่ตึกเหยียนชิ่งก็มีได้มารยาทงามอย่างที่เขาร่ำลือกัน

เมื่อเรื่องราวคลี่คลายลงแล้ว เหล่าคนมุงทั้งหลายก็สลายตัวแยกย้ายกันไปตามทางอย่างรวดเร็ว เหลือเพียงเย่เสินและเด็กหนุ่มที่นอนสลบอยู่บนพื้น กับเสี่ยวเอ๋อร์สองสามคนที่ยืนยิ้มแหยมองเขาตาปริบๆ อยู่เห็นดั่งนั้นริมฝีปากบางก็คลี่ออกเป็นรอยยิ้มอบอุ่นละมุนตา

"รบกวนพวกเจ้าเปิดห้องให้ข้าที อ้อ...นำอาหารเหล่านั้นขึ้นไปด้วย"

แสงแดดส่องกระทบลงบนใบหน้า ส่งผ่านความร้อนมาจนทำให้เปลือกตา

ที่ปิดอยู่ค่อยๆ ขยับสองสามที ก่อนจะเปิดขึ้นอย่างช้าๆ เผยให้เห็นลูกแก้วกลม สีฟ้าครามดูมหาสมุทร ซึ่งสำหรับโลกยุคทองนั้น ดวงตาทลากหลายสีนั้น ไม่นับว่าผิดปกติ เนื่องจากพื้นฐานปรารถนาทิพย์ของแต่ละคนอาจส่งผลต่อ ลักษณะทางกายภาพได้ ขอเพียงไม่ใช่ดวงตาสีแดงซึ่งมีเพียงเผ่ามารเท่านั้น ที่จะมีได้ก็เป็นพอ

สิ่งแรกที่ปรากฏในครรลองสายตาคือเพดานไม้โค้งๆ ไม่คั่นตา เป็นเหตุ ให้ความหวาดระแวงภายในจิตใจร้องเตือนขึ้นมาจากกายที่ทอดนอนอยู่บน ตั้งไม้ผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่ยังไม่ทันได้สำรวจสภาพแวดล้อมโดยรอบ ก็ได้ยินเสียงทุ้มนุ่มเอ่ยขึ้นมาก่อน

"ตื่นแล้วหรือ" บุรุษร่างสูงโปร่งในอาภรณ์สีครามปักด้วยด้ายเงินหรูหรา กำลังนั่งรับประทานอาหารจำนวนมากด้วยท่าที่ไม่ทุกขร้อน ไม่คุกคาม ดูจะสบายอกสบายใจเสียด้วยซ้ำ

"เจ้าเป็นใคร"

ตะเกียบในมือเรียวยาวชะงักไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำถาม ก่อนที่อีกฝ่าย จะเอ่ยออกมาพร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน

"ข้ามีนามว่าเย่เสิน"

เย่เสิน?

เด็กหนุ่มครุ่นคิดเล็กน้อย เขาขุดค้นความทรงจำทุกส่วนของตนเองออกมา แต่นึกเท่าไรก็นึกไม่ออกว่าเคยรู้จักกับคนชื่อนี้ที่ใด ทั้งยังไม่มีความคุ้นเคยเลย แม้แต่น้อย เช่นนั้นแล้วเวลานี้เขามาอยู่กับอีกฝ่ายได้อย่างไร

"ข้าไม่รู้จักเจ้า"

"ตอนนี้ก็รู้จักแล้วมิใช่หรือ...อาσύ"

ดวงตาคมโตเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำสุดท้าย "เจ้า...เจ้ารู้จัก ชื่อเล่นข้าได้อย่างไร!"

คนถูกถามโคลงศีรษะเล็กน้อย ในใจพลันคิด

ก็ไม่คิดว่าจะชื่อนี้จริงๆ

"เรื่องมันค่อนข้างจะยาวนะ" เทพราตรีตอบแบบขอไปที เขากลับมาสนใจ

อาหารตรงหน้าต่อ "เจ้าเพ็งตื่น คงจะหิวแล้ว มาฯ นั่งลงกินข้าวกันก่อนแล้วค่อยพูดคุย"

อาหารของเรือนเตียนหลานแห่งนี้เลิศรสนัก หลังจากที่ยอดอยากปากแห้งมาแปดร้อยปี ครั้นเมื่อปลาอ่อนนุ่มถูกส่งเข้าปากแล้วสัมผัสกับปลายลิ้น เขาก็แทบจะหลังน้ำตาออกมา สิ่งนี้อร่อยมากจริงๆ แต่เย่เสียนี่ไม่ใช่คนเลี้ยงน้ำใจ ในเมื่อตอนนี้เด็กหนุ่มผู้นี้อยู่ในความดูแลของตน ย่อมต้องแบ่งปันเป็นธรรมดา

แม้จะอยากเคঁคอคคน แต่เมื่อเด็กหนุ่มเจ้าของชื่ออาศัยเห็นอีกฝ่ายเพลิดเพลินไปกับอาหารอย่างเฮอร์ดอรรอย ท้องของเขาก็เกิดทรยศ หลังน้ำย่อยออกมาเสียงดังจนแทบท้องไปหมด เขาเองก็ไม่ใช่พวกเกรงใจคนอยู่แล้ว ดังนั้นในเมื่ออีกฝ่ายเอ่ยปากชวน เขาจึงรีบก้าวเข้าไปนั่งร่วมโต๊ะ คั่วชาพบกับตะเกียบขึ้นมาคีบอาหารกินทันที

แม้จะเป็นไม่สนใจ แต่เทพวาทรีก็ยังคงลอบมองเด็กหนุ่มที่นั่งอยู่เบื้องหน้าตนเองในเวลานี้ ตอนที่พาอีกฝ่ายขึ้นมานอนพักและใช้ปรมาณเทพช่วยรักษาเยี่ยวยาอาการซ้ำในของอีกฝ่าย เขาได้ใช้โอกาสนั้นในการตรวจสอบเด็กหนุ่มผู้นี้อย่างละเอียดดูแล้ว นอกจากตราเทพบนแก้มแล้วก็ไม่มีส่วนใดที่บ่งบอกถึงความเป็นเทพของอีกฝ่ายอยู่เลย ไมสิ...มีหนึ่งสิ่ง นั่นก็คือกระบี่สนิมเขรอะที่อีกฝ่ายพกไว้ข้างกาย ซึ่งมีนามว่าอันสุ่ย

คนทั่วไปอาจมองว่านั่นก็แค่กระบี่เก่าเก็บ ไม่น่าจะนำมาใช้งานได้ด้วยซ้ำ แต่สำหรับเทพวาทรีเขาคุ่นเคยกับมันดี ในเมื่อมันคือสิ่งที่เขา 'สร้าง' ขึ้นด้วยมือของตนเอง เพื่อมอบให้เทพวารีใช้เป็นอาวุธคู่กาย

สำหรับเทพแล้วอาวุธก็เป็นเพียงเครื่องมืออย่างหนึ่งซึ่งจะมีหรือไม่มีก็ได้โดยปกติเมื่อใดที่ต้องต่อสู้พวกเขาก็มักจะใช้ปรมาณเทพปะทะกันเสียมากกว่ามีเพียงเทพสงครามเท่านั้นที่พกอาวุธ ทว่าก็มีน้อยนักที่จะเลือกใช้กระบี่ เพราะกระบี่เป็นอาวุธที่ใช้ให้ชำนาญได้ยากยิ่ง อีกทั้งอานุภาพยังไม่เทียบเท่าดาบหรือทวน

กระบี่อันสุ่ยเป็นอาวุธเทพชิ้นแรกและชิ้นเดียวที่เขาตีขึ้นเองกับมือ เนื่องจากในเวลานั้นเทพวารีผู้เป็นหนึ่งในลูกน้องในสังกัดของเขาซึ่งมีอยู่

น้อยนิดพร่ำบ่นว่าอยากได้อาหารสักชิ้นไว้พกเคียงกาย คราใดเดินสวนกับพวกเทพสงครามจะได้ออกมาไล่ล่ผีกับเขาได้บ้าง

เทพราตรีเองก็เป็นพวกที่ตามใจเด็กๆ ในปกครองของตนเองอยู่แล้ว จึงให้อีกฝ่ายไปเลือกมาว่าอยากได้อาหารชนิดใด ซึ่งเทพวารีก็เลือกกระบี่ที่กระบวนวิธีการสร้างค่อนข้างละเอียดอ่อนและพิถีพิถัน ถึงอย่างนั้นเทพราตรีก็ไม่ยอมเสียหน้าเสกกระบี่กระบี่จอกๆ ให้ลูกน้องตนเองใช้เป็นแน่ เขาจึงได้ใช้เวลาศึกษาอยู่หลายสัปดาห์จนแตกฉาน ก่อนเริ่มลงมือตีกระบี่ด้วยตนเอง โดยใส่ใจวิญญาณและพลังเทพลงไปที่ละนิด จนท้ายที่สุดก็ได้มาเป็นกระบี่ที่งดงามเล่มหนึ่ง ตัวเล่มมีสีฟ้าคราม ใบกระบี่บางเฉียบจนเกือบจะโปร่งแสง ทว่ากลับคมจนสามารถตัดผืนเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยได้ ยามเมื่อต้องแสงไม่ว่าจะเป็นแสงอาทิตย์หรือแสงจันทร์ ก็จะปรากฏคลื่นแสงๆ คล้ายสายน้ำที่ไหลริน

บริเวณโคนกระบี่สลักเอาไว้ด้วยตัวอักษรวิจิตรบรรจงว่า 'อันสุย' ที่หมายถึงสายน้ำอันแสนสงบสุข ซึ่งตั้งเอาไว้เป็นเคล็ด เพราะความหมายตรงข้ามกับผู้ที่ใช้ที่แสนจะเลือดร้อน

กลับมาที่ปัจจุบัน กระบี่แสนงดงามบัดนี้ดูเก่าจนสนิมเขรอะไม่หลงเหลือความสง่างามดังเช่นในอดีต แต่นั่นไม่ใช่เรื่องแปลกอันใด เนื่องจากอันสุยเป็นศาสตราเทพชิ้นหนึ่งที่ผูกวิญญาณไว้กับเจ้าของ เมื่อเทพวารีจุติลงมาบนโลกมนุษย์ มันก็ต้องผนึกตนเองเอาไว้เช่นกัน ครั้นถึงเวลาอันเหมาะสมหรือพลังของเจ้าของเทียบเท่ากับพลังเดิม มันก็จะปลดผนึกตนเอง ไม่เช่นนั้นก็มีเพียงผู้ที่สร้างมันขึ้นมาเท่านั้นที่จะปลดผนึกออกมาได้

เวลาผ่านไปไม่กี่เค่อ* อาหารทุกจานก็หมดลง เด็กหนุ่มมีท่าที่ผ่อนคลายลง ทั้งยังยิ้มแย้มมากขึ้นเนื่องจากอิ่มท้องแล้ว เห็นเช่นนั้นเฒ่าเฒ่าก็พยักหน้าอย่างพึงพอใจ เด็กผู้นี้อยู่ในวัยกำลังโต ดังนั้นสมควรจะกินให้มากและนอนให้เยอะเข้าไว้จึงจะดี

"อยากกินสิ่งใดเพิ่มหรือไม่ อาสุย"

"เลิกเรียกข้าว่าอาสุยเสียที ข้ามีนามว่าลั้วหยางสุยต่างหาก!" เมื่อท้อง

* เค่อ คือหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ 1 เค่อเทียบได้กับเวลาประมาณ 15 นาที

อ้อมแล้วแรงก็กลับมา ลัวหยางสู่ยจึงได้กลับมาบีบคลิกแข็งกร้าวเช่นเดิม ทว่า แม้เสียงจะดังเพียงใด เทพวาทรีก็มีได้สะทกสะท้านเลยแม้แต่น้อย กลับอ้อมออกมาเสียอย่างนั้น ทำให้เด็กหนุ่มที่ได้เห็นอยากจะโวยวายขึ้นมาอีกครั้ง

ลัวที่หมายถึงแม่น้ำ หยางที่หมายถึงมหาสมุทร และสู่ยที่แปลว่าน้ำ เป็นชื่อที่ได้ฟังแล้วก็รู้ถึงตัวตนแทบจะทันที เย่เสินอดยิ้มออกมาด้วยความคิดถึงไม่ได้

เกือบแปดร้อยปีแล้วที่ได้ยินชื่อนี้ และเขาก็ไม่คิดเช่นกันว่าแม้จะลงมาจุติ เทพวาทรีก็ยังคงใช้นามเดียวกับตอนที่อยู่บนสวรรค์ ยิ่งทำให้เขาเกิดความสงสัยอยู่ในใจว่าเหตุใดเทพวาทรีจึงลงมายังโลกมนุษย์ อีกฝ่ายมีภารกิจอันใด บางทีเขาอาจจะต้องรอให้ถึงยามราตรีแล้วใช้ศาสตร์พยากรณ์ตรวจสอบดู

"แล้วตกลงว่าเจ้ารู้จักข้าได้อย่างไร" เมื่อรู้ว่าโวยวายไปก็ไร้ผล ลัวหยางสู่ยจึงได้เอ่ยถามออกมาแทน

"หากจะให้กล่าวก็คงจะยืดเยื้อ...เอาเป็นว่าข้ารู้จักกับบิดามารดาของเจ้า และเคยพบเจอเจ้าตอนเด็กๆ" เย่เสินมิได้โกหก เขารู้จักบิดามารดาของอีกฝ่ายจริงๆ เทพวาทรีรุ่นก่อนและเซียนสัตตบงกชเคยเป็นผู้ได้บังคับบัญชาในสังกัดของเขาเช่นกัน และที่สำคัญเมื่อครั้งที่เทพวาทรียังเป็นเพียง 'ว่าที่' เขาก็เคยเลี้ยงดูอีกฝ่ายอยู่บ้าง

"เจ้า...รู้จักกับพ่อแม่ข้าหรือไม่" ดวงตาของเด็กหนุ่มเปล่งประกายขึ้นมาเล็กน้อย แต่ไม่นานก็ถูกแทนที่ด้วยความเศร้า จนทำให้เย่เสินต้องเลิกคิ้วขึ้นด้วยความสงสัย

"เกิดอะไรขึ้น"

"ข้า...จำพ่อกับแม่ของข้าไม่ได้ พวกเขาตายไปตั้งแต่ข้าอายุยังน้อย ยังไม่ทันจำความได้ข้าก็ไม่ได้เห็นหน้าพวกเขาแล้ว"

"..." เทพวาทรีรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อยจึงเอ่ยถามต่อ "แล้วเกิดอะไรขึ้นกับเจ้า"

"ข้าถูกรับเลี้ยงโดยพวกคนเดินเรือในแคว้นเหลียนทางตอนใต้ พวกเขา

เลี้ยงข้าวอยู่กลางทะเล ข้าจึงเติบโตมากับการตกปลาและค้าขาย จนกระทั่ง
ข้าอายุได้สิบหนว ราชสำนักก็สั่งปิดท่าเรือทั้งหมด และบังคับเส้นทางเดินเรือ
ให้เป็นของหลวง"

ฟังถึงตรงนี้ เขาก็พอจะเข้าใจอะไรบางอย่างได้แล้ว

"แล้วเหตุใดเจ้าจึงมาเป็นคนส่งของได้เล่า"

"พอท่าเรือถูกยึด พวกข้าที่ใช้ชีวิตอยู่ในทะเลก็เคืองแค้น จากที่เคยมีกิน
โดยการออกเรือหาปลาหรือค้าขายแลกเปลี่ยนก็ไม่อาจทำได้อีก แต่เพื่อไม่ให้
อดตายจึงต้องหา路子ใหม่ พวกเราบางส่วนก็รับจ้าง บางส่วนก็ทำไร่ ส่วนข้า
เห็นว่าการส่งของเป็นอะไรที่ไม่ยุ่งยากจึงได้เลือกหนทางนี้"

เย่สินพยักหน้ารับ "เพราะต้องหาเลี้ยงชีพจึงไม่มีเวลาฝึกปรณสินะ"

"เรื่องปรณทิพย์ข้าแค่บังเอิญค้นพบว่าตนเองมี แล้วก็ได้จอมยุทธ์
ผ่านทางช่วยสอนวิชาตัวเบาเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น แต่หากให้ฝึกอย่างจริงจัง
ก็คงจะไม่ได้ เสียเวลาทำมาหากินหมด"

ได้ฟังแล้วเทพหนุ่มก็อยากจะถอนหายใจออกมา สมกับเป็นชะตากรรม
ของเหล่าบุตรแห่งสวรรค์เสียจริง ในอดีตเทพที่ลงมาจุติเพื่อทำภารกิจมักจะมี
เส้นทางชีวิตที่คล้ายคลึงกัน ยามเด็กสูญเสียพ่อแม่ (แน่ละ ในเมื่อพ่อแม่
ที่แท้จริงยังเป็นเทพอยู่บนสวรรค์) มีชีวิตที่แสนยากลำบาก ต้องปากกัดตีนถีบ
ไปวันๆ เพื่อเอาชีวิตรอด จนสุดท้ายก็ 'บังเอิญ' พบนิ่วทองคำ สามารถพัฒนา
ความสามารถได้อย่างก้าวกระโดด ฝ่าฟันมรสุมชีวิต ค้นพบภารกิจที่ตนเอง
ต้องทำ สุดท้ายเมื่อบรรลุนิ่วทองคำก็สละกายเนื้อกลับขึ้นไปเป็นเทพ

"แล้วเหตุใดเจ้าจึงโผล่มาตอนนี้"

ลั่วหยางสูยเอ่ยอย่างสงสัย แม้อีกฝ่ายจะกล่าวว่ารู้จักกับเขาตอนเด็ก
แต่ในความทรงจำนั้นเขาไม่คุ้นเคยกับคนผู้นี้เลยสักนิด และหากจะกล่าวว่า
คนผู้นี้รู้จักกับพ่อแม่ของเขา นี่ก็ผ่านมาหลายสิบปีแล้ว ทว่าภาพลักษณ์ของ
อีกฝ่ายกลับดูเหมือนคนที่อายุสิบต้นๆ เท่านั้น

หรืออีกฝ่ายจะเป็นเซียนอย่างที่เขาว่ากันว่าใบหน้าไม่อาจตัดสินอายุ
ลั่วหยางสูยเคยได้ยินว่าเหล่าเซียนบางคนอายุหลายร้อยปี แต่ใบหน้ายังดู

หนุ่มแน่นเหมือนบุรุษวัยฉกรรจ์อยู่เลย

"ข้าบังเอิญเห็นว่าเจ้ามีปัญหาเกี่ยวกับเหล่าคนสกุลจี เป็นโอกาสที่จะได้พบเจอกันอีกครั้งหลังจากไม่ได้เจอกันมานาน ข้าจึงได้ช่วยเจ้าเอาไว้"

"เฮอะ! พวกคนสกุลจีหาเรื่องข้าก่อนเอง!!"

"เขาหาเรื่องเจ้า?"

"เจ้าก็น่าจะได้ยินแล้ว ของข้าก็ส่งให้แล้ว มาปรึกษาปรึกกันว่าข้าลักษณะอะไรของไป แม้ข้าจะไม่ได้ร่ำรวย แต่ก็ไม่เคยผิดจรรยาบรรณของอาชีพ ส่งของก็คือส่งของ ข้าไม่อยากรู้ด้วยซ้ำว่าของที่ส่งคืออะไร แล้วจะไปอยากได้ของของพวกเขาเพื่ออะไรกัน"

เด็กหนุ่มกล่าวด้วยอารมณ์ฉุนเฉียว ซึ่งเย่เส็นก็รับฟังอย่างดี

"แต่ของของพวกเขาหายไปจริง?"

"หา? เจ้ารู้ได้อย่างไร"

"ข้าตรวจสอบดูแล้ว มีคนมารับของจากเจ้าไปจริง ทว่าคนผู้นั้นไม่ใช่คนของสกุลจี แต่เป็นผู้แอบอ้างคนหนึ่ง"

"เฮอะ แล้วข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าคนมารับใช้คนสกุลจีหรือไม่ ในเมื่อเขาบอกข้าว่ามีเพียงคนสกุลจีเท่านั้นที่รู้รหัสลับ เมื่อเขาแจ้งถูกข้าจึงได้กล้าส่งของให้"

"ข้ารู้ว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดเจ้า แต่อย่างไรก็อยู่ในความรับผิดชอบของเจ้า ข้าจึงรับปากพวกเขาไปแล้วว่าจะนำของไปคืนให้ในอีกสามวันข้างหน้า"

ได้ยินดังนั้นแล้วหยางสุ่ยก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ คิ้วเรียวยาวผดเข้าหากันจนแทบจะชิด

"แล้วข้าจะรู้ได้อย่างไรว่าใครเอาของไป" น้ำเสียงของเด็กหนุ่มฟังดูกังวลเป็นอย่างมาก

"ข้ามีวิธี"

"เจ้ามีวิธีหรือ"

"แน่นอน ความจริงแล้วข้าสามารถหาของสิ่งนั้นให้พบได้ภายในวันนี้ด้วยซ้ำ"

"เช่นนั้นจะรออะไรอยู่เล่า ไปกัน ข้าอยากจบเรื่องนี้และเลิกยุ่งเกี่ยวกับคนสกุลจี้แล้ว"

ท่าที่ที่เคยเหยียดขาบัดนี้กลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง เทพราตรีได้แต่มองแล้วแยมยิ้มด้วยความเอ็นดู

"จะให้ช่วยเจ้าก็ได้อยู่หรอกนะ แต่ข้ามีข้อแม้" เย่เลนแสวงเอยด้วยน้ำเสียงเหมือนคนที่อยู่เหนือกว่า ส่วนเด็กหนุ่มครั้นได้ฟัง รอยยิ้มร่าเริงบนใบหน้าก็หุบดับประหนึ่งรูปผาดอกตูมแทบจะทันที เขาเช่นเขี้ยวในใจ คิดว่าตนน่าจะเข้าใจว่าโลกใบนี้ไม่มีสิ่งใดได้มาโดยง่าย และยิ่งไม่มีสิ่งใดที่ได้มาโดยไร้สิ่งตอบแทน!

"เจ้าต้องการสิ่งใด"

"ยามนี้เจ้าอาศัยอยู่ตัวคนเดียวใช่หรือไม่"

เมื่อได้ยินคำถาม ลัวยางส่ายก็ขมวดคิ้วแน่นขึ้นกว่าเดิมด้วยความไม่เข้าใจ "ใช่ แล้วมันเกี่ยวอะไร"

"เช่นนั้นก็ดี ข้าต้องการให้เจ้ามาติดตามข้า"

"...หา?!"

"ข้ามีวิชาเขียนอยู่หนึ่งวิชาที่ต้องการผู้สืบทอด แต่ไม่อยากจะเปิดสำนักให้ยุ่งยาก ข้าเห็นเจ้าหน่วยก้านดี ทั้งปราณทิพย์ก็ไม่เลว ดังนั้นเจ้าต้องมาเป็นศิษย์ของข้า"

"..."

สีหน้าของเด็กหนุ่มว่างเปล่าไปแล้ว แต่เทพราตรีก็หาได้ใส่ใจไม่

"ตกลงหรือไม่" ลัวยางส่ายอยากจะได้ยินว่าเขามีสิทธิ์ปฏิเสธด้วยหรือ ทว่าก็ได้แต่จำใจพยักหน้ารับด้วยสีหน้าว่างเปล่าอย่างนั้น

"เด็กดี เอ้า กราบข้าเป็นอาจารย์เสียสิ" ว่าจบเขาก็รินชาหอมหมื่นลี้ลงในจอกหยกสีขาวที่ไม่รู้ว่าโผล่มาจากที่ใดให้กับเด็กหนุ่ม ซึ่งฝ่ายหลังก็รับมาทั้งที่สตัยยังไม่กลับเข้าที่ตัก

"ข้าต้องทำจริงหรือ"

"ไม่เช่นนั้นก็ต้องไปหาของนั้นมาคืนคนสกุลจี้ เจ้าก็จะถูกพวกเขา

ตามวังวานไปเรื่อยๆ" ได้ยินเช่นนั้นลั้วหยางส่ายก็รีบคุกเข่าลงเบื้องหน้าชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาหมดจดที่กำลังยิ้มอย่างใจดี ทว่าในใจเขากลับรู้สึกว่ารอยยิ้มนี้ช่างเป็นรอยยิ้มที่เคลือบไว้ด้วยพิษอันแสนหอมหวาน

"ลั้วหยางส่ายคารวะอาจารย์เย่เสิน ขอฝากตัวเป็นศิษย์นับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป" กล่าวจบก็ยื่นจอกน้ำชาให้กับเทพราตรี เย่เสินยอมรับมาแต่โดยดีเนื่องจากลั้วหยางส่ายไม่เคยฝากตัวกับสำนักใด ทั้งยังไม่เคยเห็นพิธีฝากตัวเป็นศิษย์ ดังนั้นจึงได้ใช้ความน่าจะเป็นเอา ส่วนเทพราตรีนับบนสวรรค์ก็ไม่มีพิธียุ่งยากอย่างการฝากตัวเป็นศิษย์อยู่แล้ว เขาเองก็ได้ได้สนใจเรื่องพิธีและใช้ความน่าจะเป็นเช่นเดียวกัน

แท้จริงแล้วการรับศิษย์เป็นเพียงเหตุผลบังหน้าเท่านั้น จุดประสงค์ที่แท้จริงคือเย่เสินต้องการจะให้อีกฝ่ายฝึกฝนปรารถนาศักยภาพให้แข็งแกร่งขึ้นเพื่อปลดผนึกดาบอันสลับ และที่สำคัญเขามีคัมภีร์เคล็ดวิชาของเทพวารีอยู่เป็นวิชาที่อีกฝ่ายเป็นผู้คิดค้นขึ้นมาใช้ฝึกฝนด้วยตนเอง เย่เสินมั่นใจว่าหากเด็กหนุ่มผู้นี้ได้ฝึกวิชาของตนเองย่อมสามารถหลุดพ้นได้เร็วกว่าเคล็ดวิชาทั่วไปเป็นแน่ ซึ่งโชคดีที่อีกฝ่ายอายุน้อย ยังมีเวลาให้พัฒนาได้อีกมาก คราวนี้เย่เสินหมายมั่นจะปั้นอีกฝ่ายให้เก่งกาจขึ้นภายในเวลาอันรวดเร็ว

อย่างน้อยยามที่ทหารสวรรค์ถูกส่งลงมาเพื่อตามจับเขาจะได้มีผู้ช่วยไว้พาเขาหลบหนีได้

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/40lAYcb>